

Перица Јокић

ПРИЧАМ ТИ ПРИЧУ

ПРЕДГОВОР

Најстарија прича у књизи, *Мирмина слика у мени*, настала је јануара 1983., а најновија, *Кад будем најмлађи*, марта 2013. Између је избор из тридесетогодишњег опуса аутора, укључујући објављене и награђене приче.

Библиотека
АПСУРД

Насловна страна
Пол Сезан – Покладни уторак
(Уметност комедије)

Перица Јокић

ПРИЧАМ ТИ ПРИЧУ

Апсурд, хумор и сатира

Илустрације
аутор

ОШИШАНИ ЛЕЖ

Београд, 2013.

Избавите ме одавде

Поштојшто сам се пршаложно срезути.
Срце ми је у њеним, а глава у њорси.

ПРОДУЖИ ДАЉЕ

Напамет сам научио најновији Закон о саобраћају. Кад оно, полиција на видiku.

И то, на моју велику несрећу, баш сада кад све имам. Од првог до посљедњег дијела опреме.

Док ми се један полицајац лагано приближавао, само сам могао да замишљам цифру којом ће ме ребнути.

Када је био сасвим близу мене, салутирао је по пропису и започео службени разговор:

- Видим, добро сте се опремили.

Машио се цепа и из њега извукао цепно издање Закона о саобраћају.

Читао је исти списак који сам и ја користио при набавци.

- Зимске и љетње гуме?

- Имам.

- Резервни точак?

- Имам.

Али, није само то био проблем; имао сам и ланце, и прву помоћ, и троугао, и сајлу за вучу, и флуоросцентни прслук, и резервне сијалице...

Све!

И то ново, неупотребљавано!

Узалуд сам покушавао да се браним говорећи да ми се то више неће десити. Плавац је био немилосрдан:

- Дакле, ништа не фали?

- Ништа, нажалост.

- Шта сада да ти радим?

Чим је прешао на „ти“, знао сам шта ме чека.

Хтио сам да се нагодимо, да ме пусти, али тај је био један од оних задртих ликова.

- Ти си се баш држао Закона о саобраћају. Све имаш! – коментарисао је узимајући ми податке.

Одустао сам од даљих изговора. Јасно је да имам све што треба.

Какав малер!

Ко би се надао да ће ме већ првог дана примјене Закона стартовати „плави“.

Нијесам имао никакво оправдање што на недозвољен начин, на проширеном дијелу магистрале, гдје ни тезгу нијесам закупио, продајем шверцовану робу.

А како бих лијеп утисак оставио да имам ауто и све то у њему, и да су ме негдје у вожњи зауставили ради контроле!

Пандур би ме само поздравио и дао ми знак да продужим даље.

МОЈ КРИТИЧАР

Драгољуб је критичар који је истрошио највише хемијских оловака, писаћих машина и рачунара.

Колико је само о мени писао па да је доста, а не...

Кад сам већ код себе, ту ћу се и задржати. Тако сам упознао Драгољуба и најлогичније је да пишем о оном што најбоље знам, да се држим чињеница.

Драгољуб је до дана данашњег успио да напише тону и по текста о мени.

Ја пјесму на двије странице, он стиховану критику на четири странице.

Ја педесет афоризама, он сто њихових тумачења.

Ја причу, он о мојој причи двије приче.

Ја роман на 200 страна, он критику на 400 страна.

Никако да га претекнем.

Нијесам ни могао јер пишем први, а он, кад види колико сам написао, напише дупло више.

Кад би он први писао критику, мени би било лакше. Пребројим његове странице и напишем дјело за толико дуже.

Али он је мој критичар и не може да пише о нечем што још нијесам написао.

Ту је у предности.

Не помаже ми никакво лукавство.

Једино да у облику акростиха негдје уметнем

да дјело није завршено, па кад он напише критику о оном што мисли да сам завршио, а ја наставим и тако га престигнем.

Али ни то не би помогло јер би он наставио са критиком онога што сам дописао.

Не вриједи да пишем ни роман у наставцима. Он би о сваком наставку написао најмање два наставка.

У почетку нијесам обраћао пажњу на њега, али постао је незаобилазан.

Нарочито од када се налази на врхунцу своје славе.

Потребна му је, чујем, још једна критика да би освојио награду за животно дјело.

А награду додјељује нико други до - мој издавач!

Баш сам нешто тих дана окачио писање о клин, кад ме посјети мој критичар.

- Аман, помагајте, каже, треба ми још 150 страница текста!

Нијесам знао да се за неку награду странице броје, мислио сам да се читају!

Није даље морао ништа да ми каже. Треба-ло је да напишем дјело које ће имати половину страница потребних за његову критику (читај: награду).

Није вриједило никакво објашњење да сам оставио писање. Сам се попео и са клина скинуо моју окачену оловку.

- Није битно о чему ћете да пишете, само напишите тих 75 страница!

Да, он ће ионако дјело дочекати на нож и сјецати га са задовољством на дупло више просто-ра.

И поред свега, дао сам чврсто обећање да ћу му изаћи у сусрет.

Недуго затим, кратки роман је угледао свјетлост дана.

Није то било нешто најбоље што сам написао, али сам по први пут мом критичару затворио „уста“.

Био је бијесан. Редовно је о мојим дјелима опширно износио све најгоре и није могао себе да замисли да нешто хвали.

А ја сам за главног јунака романа узео управо њега и о њему говорио све најбоље.

Није написао критику.

Остао је без награде.

МОЈ МАЈСТОР

Одлучио сам да оронула дрвена врата свог локала промијеним и поставим метална.

С тим у вези позвао сам мајстора за те ствари и објаснио му шта хоћу.

Мајстор ми је затим затражио „метар“ да би узео мјере.

С обзиром на то да код себе немам овај „инструмент“, а мајстор свој, очигледно, није понио, пошао сам до оближње гвожђаре и купио један. Онај који мјери до 2 метра, баш како је мајстор захтијевао.

Растегли смо лимену траку и почели мјерење.

Онда нам је затребала оловка.

Донио сам је из своје ладице.

И папир ће требати, па сам уједно и то понио.

Измјерене вриједности лично сам уписивао, јер је мајстор заборавио своје наочаре.

Рекао ми је да успут правим шематски приказ како би се он касније лакше снашао.

Кад је мјерење и шемирање било готово, приступили смо изради спецификације, шта све треба да се купи.

Мајстор је диктирао, а ја сам биљежио.

Предложио сам му да он за мој новац тргује јер сам ја невјешт када су у питању мајсторске

потрепштине, али он је то одбио.

„Не можеш да погријешеш“, каже. „Запослени на стоваришту све знају.“

Тако сам сам пошао и купио 18 метара цијеве тог и тог профила, толико шрафова, толико шарки, толико фарбе, толико лима, толико овога и онога.

Ни сам не знам све те називе.

И стварно, испоставило се да су запослени на стоваришту као у дослуху са мојим мајстором. У све се, брате, разумију. Били су од велике помоћи, а и сами су, узгред речено, лијепо профитирали нудећи ми најквалитетнију (читај: најскупљу) робу.

Чим сам се вратио из трговине, позвао сам мајстора.

Послије детаљног реферисања шта сам купио, чуо сам гдје пита имам ли брусаницу.

(Откуд мени брусаница. И шта ће ми кад са њом не умијем да радим. Нити сам је икада држао у рукама. Шта држао, не знам ни како изгледа).

Одговорио сам понизно да немам брусаницу.

„И брусаницу и бушаницу да набавиш! То је главно, не могу почети без тог минимума алата. А о апарату за заваривање и да не говорим!“

Морам, значи, да набавим и то о чему не говори.

Хтио сам да га питам да ли, можда, он има алат, али сам одустао. Не знам да ли би га то наљутило.

Сложио сам се да је то мој посао и да све мо-
рам ја да створим.

„Посуди негдје“, чуо сам га како ми даје сјај-
ну идеју. „И потражи продужни кабал за струју,
он увијек затреба.“

„И оно друго чега се нијесам сјетио, а тре-
баће нам.“

„Узми све, да не идеш двапут!“

Довијао сам се на разне начине да бих, након
сат времена, поново позвао мајстора и саопштио
му да сам све што је тражио прибавио. Само још
да почнемо са радом на склапању врата од лока-
ла.

Одговорио ми је да нема превоз и да би било
боље да дођем по њега, како би што прије стар-
товао.

И то сам средио. Послао сам такси јер немам
ауто.

Мајстор је коначно стигао.

С нестрпљењем сам очекивао велики трену-
так када ће, коначно, да засуче рукаве.

Мало ми је било чудно што је у одијелу и
бијелој кошуљи са краватом... Вјероватно по-
штује свој посао.

Уз то још и уредно обријан, а не носи ни заш-
титне рукавице, ни капу.

Мада сам чуо да има и таквих који се не
испрљају док раде. Једна педантерија.

Одмах смо прионули на посао. У ствари, за
почетак, само ја. Али сам једнако очекивао да ћу
сваког трена и њега видјети у раду.

Стрпљиво ми је говорио шта да дохватим, докле да одрежем, колико да прикуцам, гдје да зашрафим, куда да избушим, како да причврстим, чиме да ишмирглам, шта да офарбам...

Нијесам знао да умијем да заварим метал.

Што се бушења тиче, то ми је кренуло из прве!

Као и шмирглање и фарбање.

Мајстор је неко вријеме био уз мене, а онда, да не би сметао, склонио се и узео да прелистава новине. Када је дошао до укрштених ријечи ту се задржао добацивши ми да му добацим оловку.

Тако је изгубио мало времена прије него што је отишао.

Наиме, извинио се рекавши да мора да ме напусти на сат или два јер иде на неко саучешће.

Због тога је био налицкан и срећан. Сада није било тешко да се погоди.

На одласку ме је охрабрио да нећу погријешити ако све одрадим онако како сам нацртао.

Није дошао тога дана већ сјутрадан. Шта се овдје дешавало није имао појма, тек, видио је постављена врата на локалу.

Кад сам га питао како му се свиђа, рекао је да му се досад нико није пожалио на рад.

Онда је отворио новчаник и питао шта је моје.

Не знам шта је тиме хтио.

Да помислим како је то његов локал, узмем новац и одем.

Или сам, можда, ја био мајстор.

ПРВИ РАДНИ ДАН

Преко Бироа рада обавијештен сам да сам добио стално запослење.

Пар ријечи садржао је назив предузећа, датум и вријеме када треба да ступим на посао.

У нулти час сам се обратио портиру тражећи канцеларију тога и тога господина.

Он ме је, уз чудан осмјех, загледао од главе до пете, а затим ме је упутио у правцу повеће хале шеретски промрмљавши:

- Сви су тамо. Не можеш да погријешеш. И коме год да се обратиш, биће то особа коју тражиш.

Није ме чудило што ми се обраћа без персирања, али ми је било чудно оно шта је рекао.

Уз шкрипу предимензионираних металних врата, која сам с напором савладао, нашао сам се негдје „тамо“.

Језива хладноћа ми је прва пожељела доброшлицу, а затим и неподношљива граја педесетак људи, једнако одјевених (једнако прљаво одјевених), окупљених у ћошку бескрајно велике просторије, гдје бијаху, у некаквој лименој канти, запожарили ватрицу и ту се око ње тискали као око олтара.

А једва да је и до најближих допирала топлота.

Узгред речено, био је крај децембра са ре-

кордним температурним минусима тих дана.

И те године.

Кад су ме спасили, наједном су се, као на потенциометру, утишали.

И прво што су ме питали - не знам због чега - било је да ли сам новинар.

Чекајући мој одговор, замрли су и посљедњи децибели жагора.

Само сам ја могао да се чујем.

Гледали су ме као спаситеља.

Био ми је необично драг њихов дочек. Осјетио сам се веома важним.

Али само тих пет-шест тренутака док им нијесам саопштио ко сам и зашто сам ту.

Истог часа прснули су у смијех; вратила се граја, подругивање и незадовољство.

Врло брзо су заборавили на мене, окренули се једни другима и наставили своју драгоцену грају коју сам им тако дрско прекинуо.

Нијесам могао да похватам о чему причају, били су веома конфузни и недоречени.

Једино сам препознао гомилу псовки, али не и лица којима су оне биле упућене.

Псовали су као педесет кочијаша у најбољој форми.

Сматрао сам да им је то уобичајено ћаскање док се не прикупе и не почне радно вријеме.

Али ништа се није промијенило ни од седам, ни од осам, ни од девет.

На сат се нико није обазирао.

Заправо, никог нијесу чекали само су развла-

чили разговор који је, у њиховом случају, изгледао бескрајан.

Дошло је вријеме за паузу.

Према сатници рада, коју сам добио од портира, у току је пауза за доручак.

Мало ме је зачудило да нико не реагује, не хита вани и не користи своје слободно вријеме. Сви су и даље грајали око ватрице.

И док је њима, по свему судећи, било забавно, ја још увијек нијесам могао да похватам конце: гдје је моје радно мјесто, када већ треба да се прихватим посла и шта је, у ствари, мој предмет рада.

Од свега знам само да се фирма зове „Грађос“ и да се бави производњом и продајом грађевинских елемената.

Међутим, хала, у којој се већ сатима „дискутује“, била је потпуно празна.

Мада је, запазио сам, околу било још таквих хала. У цијелом комплексу, можда, пет или шест.

Сигурно је тамо оно право, помислио сам. Тамо је производња.

Ближио се крај радног времена. Осам дангубних сати је некако исцурило.

Размишљам, ако овако буде сваки дан, што се посла тиче, неће бити тешко.

Можда мало досадно.

Али видим нико се не буну због тога.

У Проспекту рада, који сам добио од портира, пронашао сам и некаква нормирања, но чини ми се да данас ништа нијесмо постигли.

Бринуло ме је како ћу да се уклопим у друштво, међу колеге, јер сам дуго био сам над својим књигама, елаборатима и дисертацијама.

Нијесам навикао на приче, нарочито не на приче гомиле које иду у стотину праваца и ни-гдје се не завршавају.

Ништа од њиховог нијесам повезао; не знам шта су цијелих осам сати причали.

Био сам с њима, али ко зна гдје у мислима далеко.

Оправдавам и њих и себе: први ми је радни дан. Сјутра ће, сигурно, бити боље.

Уклопићемо се већ некако.

Мораћу и сам да се потрудим. Јер, шта ако су јуче још пребацили све норме па данас то на миру прослављају, а ја ни да им честитам?

Сјутра морам да им се извиним због своје немарности.

У том часу тргнем се на познату шкрипу врата кроз која сам и сам ушао.

Према нама су ступала три мушкарца одјевена као три манекена.

Са прописне удаљености, доста строго и веома хладно (у ионако промрзлој атмосфери), обратио нам се један од њих:

- Господо, као што знате, данас истиче рок који смо вам дали да се губите одавде! Што сте штрајковали, штрајковали сте! Искористили сте све легалне и нелегалне варијанте за тражење својих права. Али ви нам уопште не требате! Сви сте уредно добили рјешења о отказу, и молимо лијепо. Имате Биро рада и тражите себи други

посао.

- Мене су управо послали у ову фирму.

- Ма, немојте? Да погледамо ваше папире.

- Ово је мој први радни дан, - хтио сам да се похвалим, пружајући им оно што траже у нади да ћу их оборити с ногу.

Главни је мало тумарао по мојој уредно сло-
женој документацији, али се није превише узбу-
дио:

- Тек што сте докторирали на Грађевинском факултету, већ би да радите. Не иде то тако, друшкане. Неко вас је гадно увалио и сада сте изгубили мјесто на Бироу рада. Сигурно су тамо угурали неког свог. Искористили су вашу наивност.

Нијесу даље хтјели да разговарају нити са мном, нити са било ким другим, окренули су се и на одласку поручили:

- Сјутра стиже механизација. Све се руши до темеља. На овом мјесту треба да никне нова ливада. Ми смо еколошка држава.

Тако је почео и завршио се мој први и посљедњи радни дан у каријери.

Више нијесам успио да дођем до посла.

СЛАВНИ ПИСАЦ

Он је тај и тај писац.

И да ти не рекох, сигурно би га препознао.
Мало је таквих за које нико није чуо.

А њега сви знају по томе што га нико не зна.

То је његов знак распознавања.

И кад ти неко каже, знаш оног писца, оног што га нико не зна, већ ти је јасно о коме се ради.

Сада кад смо сигурни да га не знамо, лакше нам је да говоримо о њему.

Написао је само један роман. Хтио је да има тачно 55 страница!

У ствари, у првој верзији роман је имао свих 555 страница!

Тада је приступио скраћивању.

Избацује све што би приповиједање одвукло на неку другу страну (читај: што би читаоца одвукло на неку другу књигу!).

Најприје је избацио описе природе. Сви знају како изгледа сунце, трава, буква...

Затим је избацио опис сочног воћа. Није он од тих писаца који нас муче до те мјере да нам вода пође на уста. Коме то треба? Радије ћемо засјећи праву лубеницу, нек све пуца од једрости и мириса!

Кад је роман свео на 205 страница, скраћивао је даље.

Избацује небитне установе као што су школе

које није завршио, библиотеке које није посјећивао, позоришта и опере које је избјегавао...

Скраћује објекте. Избацује солитере, оставља приземне куће.

Избацује мегамаркете, оставља пиљаре.

Избацује планине, оставља брда.

Од брда „прави“ брежуљке...

А све због уштеде на простору.

Кад ни то није било довољно, окренуо се ликовима.

Избацује све небитне.

Неке рођаке који су му се замјерили, дјевојке које га нијесу вољеле, киријције ако је већ прошао први у мјесецу, инкасанте ако су већ плаћене рачуни, поштаре ако нема писама...

Строго је водио рачуна да вријеме радње није о неком свецу или празнику.

Тако је избјегао опис првомајске параде, на примјер.

Узима недјељу! Тада се не ради, нема гужве.

Главни јунак не пије и не пуши.

Замислите колико пута није морао да описује припаљивање цигарета, па повлачење дима, па точење и испијање пића (а још ако се пије кап по кап)...

Главни јунак нема хоби.

Не излази.

Нема пријатеља. Нијесу му потребни.

Он је у причи само да убије некога.

Наш писац је најзад и главног јунака избацио јер се појављује тек од 56.странице!

Страница мање – више, рекло би се. Али замислите, евентуално, милионски тираж. Милион страница! А то умногоме поскупљује штампу.

Дакле, морао је да лети и главни јунак!

То му је неочекивано помогло јер је роман аутобиографског типа.

Такорећи, себе је избацио, а жртва је остала унутар 55 страница.

Тако је обавио злочин, а избјегао казну.

Из разумљивих разлога није дозволио да књига донесе његову биографију.

Због злоупотребе у крими службама.

Нико није знао о коме се, заправо, ради. Ко је убица?

Или, ко је писац? Свеједно!

Врхунац свега је да ни његов издавач то не зна.

Издавач чак не зна ни да он пише.

Зна само да се неко туда мувао док су слово-слагачи радили свој посао.

Сада га и они брину јер зна да су давно изгорјели у штампарији, заједно са њим.

Само се убица извукао.

А извукао се зато што је он уједно и писац.

МАПЕТ ШОУ

Послије 40 година, синоћ око шест, стигао ми је Ђед из Америке.

За само сат времена успио је да ми исприча будибокснама шта. Чак је имао времена и за МАПЕТ ШОУ.

Непоновљива лутка-игра, каже. Ем духовито, ем забавно, ем шарено.

Знам Ђеде, с времена на вријеме и нама је пусте. Ево, баш вечерас, од 19:30 сати можемо да је гледамо.

На Другом програму је, кажем.

За то вријеме, док смо се ми бавили озбиљним стварима, отац је пратио пренос из СКУПШТИНЕ. На Првом.

Ђед и ја, наравно, нијесмо обраћали пажњу. Ђед није имао појма о чему се ту ради, а и мене је баш бољело уво.

Најзад је стигло вријеме за МАПЕТ ШОУ. Још минут – два.

Отац се ускомешао. Прекинућемо му праћење СКУПШТИНЕ.

При дну екрана примијетим иде кајрон. Ово-ликим словима: ОД 19:30 НАСТАВАК СЈЕДНИЦЕ МОЖЕТЕ ПРАТИТИ НА ДРУГОМ ПРОГРАМУ!

Често нас „увесељавају“ таквим потезима у посљедњем тренутку. (На Првом Дневник, зна се).

Узимам даљински. Скрхан, безнадежно мијењам канал.

Почиње? – разведри се ђед.

Да, рекох. Телевизија им изгорјела, дабогда!

Ђед ме баш не разумје, али се упиљи у екран... Гледа пет минута, десет.

Ја овђе ништа не разумијем. То није МАПЕТ ШОУ, море!

Јесте, ђеде. Пише ли у програму? Пише. А то што Телевизија не поштује програм – њена ствар!

Отац ме погледа мрко и с пријетњом. Информбировски.

Ни опепелити не да на СКУПШТИНУ!

ЕТНО МОРЕ

Због незавидне финансијске ситуације у породици, ријешили смо да овог љета не идемо на море.

Да не бисмо баш потпуно били ускраћени чарима љета, одлучио сам да изненадим дјецу, а богами и жену, једним мобилним пластичним базеном.

Пошао сам у трговину и купио онај највећи, али - из разумњивих разлога - мало мањи од нашег дворишта.

Брзо смо га надували, смјестили и напунили водом.

Жена је хтјела да вода буде слана, кћерка је затражила дјелић обале гдје би се сунчала, а син, с обзиром на то да много воли да рони, хтио је да му се обезбиједи разноврсно дно одакле би могао да изрони каменчић, шкољку, јежа или нешто слично.

Врећом соли, трактором пијеска и прегрштом плодова мора, успио сам да свима испуним жељу.

Сувишно је да говорим о томе колико је моја породица била срећна што тик уз кућу има нешто налик мору.

А онда сам кренуо даље.

Тако се у дворишту нашла и палма, и обала, и пучина.

Базен је био комотан да у њему смјестим неколико стијена, два-три чамца, више глисера, један брод у даљини и сунце на заласку.

Купио сам десетак врста рибица и испустио их у базен, затим наручје алги, пар корала и непар медуза.

Највећи проблем био је да се дође до једне осредње ајкуле коју сам најзад узајмио у аквапарку.

И она је нашла мјесто у нашем кућном базену.

Сада је требало мислити на безбједност купаца па сам плутајућим кеглама и канапом обиљежио докле је купање дозвољено; иза је вребала ајкула.

Баш како треба.

Стварно сам се потрудио да у своје двориште - на неки начин - донесем дио мора.

И простор око базена све више је попримао онај препознатљиви изглед морских обала.

Посвуда је никао пијесак и ситни облутак, били су ту сунцобрани и лежаљке, поред њих кантице и лопатице, а мало даље замрзивач са сладоледом и пекара у којој се могло наћи парче пице.

Да плажа не би имала недостатака, потрудио сам се да посвуда распршим већу количину комараца и на себи одмах провјерим да ли уједају, да ми нијесу увалили неке фалш.

Свега неколико дана смо породично уживали на нашој плажи, а онда су почели да пристижу туристи.

Најприје домаћи, а затим и страни.

Убрзо се јавио проблем недостатка смјештајних капацитета, али то ћемо већ наредне туристичке сезоне ријешити подизањем једног мањег хотела.

А можда и два већа, за сваки случај.

Десет година касније наш морски парк бројао је дванаест плажа распоређених у шест градова које смо саградили о свом трошку и на свом земљишту.

Одмах је овај простор заштићен од стране Унеска као посебна држава која је брже-боље примљена и у Европску заједницу.

Ето...

А све је почело изградњом скромног етно мора у нашем кућном дворишту.

Данас имамо ланац држава у свијету и у свакој је саграђено море и све што иде уз њега.

Предлажемо свим незапосленима - који хоће да створе свој бизнис - да крену нашим стопама.

Нијесу неке паре, али може да се живи.

И што је најважније, куд год пођеш, на своје море дођеш.

У ПОТРАЗИ ЗА ИЗГУБЉЕНОМ ОПШТИНОМ

Било је то као у вријеме слабог протока информација.

У једној забаченој општини, негдје на сјеверу државе, умало да ми дају стални посао.

С напором сам успио да га одбијем.

А нудили су ми кознашта од мјеста портира до мјеста секретара општине.

За све сам испуњавао услове.

Али посао сам већ имао.

Градоначелник те мале, али довољно заостале општине, очигледно није пратио Телевизију, нити је читао штампу.

Што би ми, иначе, нудио посао ако зна ко сам и чиме се бавим?!

Или је хтио да ми исказе пријатну добродошлицу па ми је умјесто своје супруге понудио нешто више.

Посао!

Посао су од њега сви тражили, вјероватно је мислио да сам и ја код њега тим поводом.

Ко зна како су ме најавили.

Нијесам имао срца да му кажем да сам на послу и да ми, већ, сами разговор с њим иде у радни стаж.

На крају посјете оставио сам му своју визит карту, а он, и не погледавши је, на разанку ми утјешно рече:

- Срећан пут и без брига. За вас увијек можемо да нађемо неки посао.

Изгледа да нијесам био довољно јасан, али сам, очигледно, оставио лијеп утисак.

Тако је, у својству председника државе, прошла моја прва радна посјета овој малој, али веома изгубљеној општини.

КАД БУДЕМ НАЈМЛАЂИ

Матију Бећковићу

Ускоро треба да се родим.

Девет мјесеци се спремам за овај подухват.

Чим дођем на свијет, прво што ћу да урадим је формирање Владе.

Одмах ћу прећи с рађања на дјела.

Нећу да дангубим, имао сам доста времена за стицање политичког искуства.

Нијесам се беспотребно излежавао.

Кад се родим, тражићу од своје бабице да ме не узнемирава док сам у кабинету. Нека ме касније мјере и вакцинишу.

Повијање и дојење нека ми организују између двије сједнице Владе.

За све може да се нађе вријеме.

Било коју проширену сједницу издржаће и најобичнији “памперс”, зашто бисмо због тих баналних ствари прекидали ток расправе?

Штуцање, грчеве у стомаку и подригивање нека ми предвиде између сједница сва Три вијећа.

Не желим себи да ускратим ништа што припада бебама, али ће ми борба за власт бити на првом мјесту.

Тек последије могу да бринем о уредној столици, односно фотељи.

Нека Савјет безбједности сјутра буде у сталном засиједању, а ја, чим се родим, ето мене!

Колико год да касним, стићи ћу да дам завршну ријеч.

Трудови су почели и сваког часа могао бих да се појавим.

За сваки случај, нека ми се у породилишту обезбиједи отворена телефонска линија са странком, па уколико ми прво рука промоли, машићу се слушалице и одмах заказати конститутивну сједницу Главног одбора.

Савјету одбране поручујем да без мене ништа не предузима.

Потрудићу се да испоштујем термин за своје рађање, како бих на вријеме почео са председавањем.

Комисије, форуми и остали кворуми... Рачунајте на мене, јер ја ћу сигурно доћи.

Само још да ми бабица извуче лијеву ногу.

Епилог

Кад сам се родио, најприје су ме окупали, затим нахранили, а онда смјестили да спавам.

КАО У ПРИЧИ

Проблем је настао када се главни јунак моје приче отео контроли.

Шта год да напишем, он је тјерао по своме.

Од позитивног лика претварао се у крајњег негативца.

Успут се латио оружја - мимо мојих дидаскалија - те је пријетила опасност да би неко могао да страда.

Покушао сам да избришем текст до оног мјеста гдје почиње да отказује послушност, али нијесам успио.

Штитио га је неки error.

А онда и прва жртва!

Издавач је тражио да потпишем документ по којем сносим пуну одговорност за потезе својих ликова.

То је од мене тражила и филмска индустрија (у случају да се од приче буде правио филм).

Сви су хтјели да се заштите.

Остао сам усамљен у борби против свог главног јунака који је - убрзо - са појединачних, прешао на масовна убијања.

Ништа ми друго није преостало него да уђем у причу и лијепо се обрачунам са њим.

Нијесам заборавио да у сценарију напишем када и гдје да се нађемо на двобој.

Из знатижеље да види ко то има храбрости да

му се супротстави, дошао је.

Било га је помало страх када је видио да умјесто оружја носим најновији антивирус програм којим сам могао да средим сваки, па и највећи еггог у систему.

Најприје сам га добро искритиковао, а онда саслушао.

Ни слутио нијесам колико је позитиван лик. А замало да га избришем.

Вратио сам се из приче и наставио причу.

У наставку сам дописао расплет какав ми је мој главни јунак сугерисао.

Он је, заправо, у договору са епизодним улогама, хтио од себе да створи лик без мане и страха (који ће му касније требати) па су му ови допустили да их тамани и разгони као Турке на буљуке.

Наравно, користећи лажне метке, али толико увјерљиво да је свима могао улити страх у кости.

Главни јунак ми је мејлом слао своје забиљешке, а ја сам по њима осмишљао радњу.

Препустио сам му да он одлучује о свему, док сам га ја - као његов писац - само слиједио.

Имао је идеју да уђе у тајне рачуне свих моћника који су на недозвољен начин долазили до новца, а затим тај новац да врати онима од којих је узет.

А узет је, махом, од епизодних ликова путем намета и других наметљивости.

Договор је да то радимо паралелно: он у при-

чи, а ја у стварности.

Па ко више постигне.

И како то бива, у причи је све текло савршено, док је у стварности свуда запињало.

Немоћан да слиједим свог главног јунака, понизно сам се повукао, а њему сам дао одријешен сценарио.

Кад тамо заведе ред, нека нас посјети.

Тек ми смо за причу.

ЈА КАНДИДАТ

Од превеликог узбуђења жмарци ме подиђоше кад пођох на гласање.

Сав се најежих, а зуби ми стадоше цвокотати.

Као да сам већ изабран.

Излазност бирача уобичајена: одзив сто посто!

Видно уочљива тајанственост, озбиљна лица и свечана одијела.

За оне који су пред смрт, организовано је кандидовање путем писма.

Они који наврше осамнаест година још истог трена добијају личну карту и број гласачког мјеста.

Није ново да се из Средње школе најприје буде предсједник државе, а да се по истеку мандата тражи посао.

Бубањ је округао – ништа се не зна.

Иако се гласање обави много прије, испоштује се одлука Државне изборне комисије о закључавању изборних мјеста у нулти час.

Одмах слиједи извлачење листића и за сат времена познати су резултати.

Читава организација је нестварно уредна и ефикасна.

Нема разлога за неправилности, а крађа је непознаница.

Не гласа се ни за какве партије, нема предизборне кампање, нити парола.

Нема предизборне шутње!

Нема паравана, нема спреја за кажипрст...

Сваки бирач на бланко листићу уписује своје име, презиме и назив функције коју жели.

Уз неколико алтернатива.

Када се сви листићи нађу у бубњу, слиједи извлачење.

Углавном се испоштују жеље, али се зна редослијед у формирању власти.

Најприје се проглашава, то јест извлачи, предсједник државе, затим премијер, онда предсједник Скупштине, министри, помоћници и саветници, дактилографи, домари, кафе куварице, и сви остали од возача до перача возила.

Новоизабрани истог трена запосиједају фотеље и заврћу рукаве онима који треба да раде за њих.

Осим што заузимају мјеста својих пријетходника, новајлије имају право на њихове виле, куће, викендице, возни парк; на њихов комплетан инвентар, укључујући њихове забиљешке, као и, наравно, мобилни са свим телефонским бројевима.

Новоизабрани преузимају хоби својих пријетходника, њихове навике, па, чак, остварују права и на њихове жене, односно, мужеве и дјецу.

Сви који су једном изабрани (извучени из бубња), трајно се бришу са бирачких спискова.

Тако се бирачко тијело из године у годину

драстично смањује, а шанса да сви једном буду на власти, енормно се увећава.

И баш када су прочитали моје име, нијесам успио ни да саслушам за коју функцију сам изабран, кад ме неко стаде дрмусати.

Тргнем се из сна, а нада мном моја жена, га-лами као да кућа гори:

„Хајде, устај. Идемо на изборе. Рекао си да желиш што прије да скинеш ту бригу с врата.“

Већ сам је скинуо, помислим, мирно се протежући.

Нико ми се неће уселити у кућу и преузети ми жену и дјецу.

А ни мене нико неће изабрати.

Нема тог бубња.

ИЗБАВИТЕ МЕ ОДАВДЕ

Купим најновији дневни лист и, као по обичају, најприје посегнем ка црној хроници, кад тамо ње нема.

Окрећем страницу напријед, страницу назад. Ништа.

Детаљно прелиставам комплетне новине.

Ни трага од Црне хронике.

У тренутку помислим оно најгоре: сигурно се ништа лоше није десило, па је рубрика изостала.

Шта ће ми, онда, новине?

Што сам узалуд бацао новац?

Као и сваки нормалан Балканац највише уживам читајући Црну хронику.

Разочаран прелазим на политичку страну.

Тамо ме дочекује још већи неред: све сложено као под конац!

Никаквих афера, никаквих узајамних посјета међу политичарима...

Ни ликове не препознајем, као да се ради о натуршчицима из каквих мање запажених, нискобуџетних филмова.

Политичари који би требало да су наши, уопште им не личе, а камоли да међу њиховим препознам неког нашег.

Кад сам видио да ни из Скупштине нема никаквих пикантерија, почнем озбиљно да бринем.

Какве су ово новине?

Као да сам налетио на неки забрањени тираж, који не доноси ни најуобичајенију дозу стреса потребну за уредно балансирање метаболизма код свакодневног Балканца.

Грозничаво тражим вијести из економије, кад тамо...

Нема незапослених, уредна примања, валута стабилна.

И то однос према долару – један један!

Језа, која ме је лагано хватала, готово да је загосподарила мноме.

Долазим до спортске стране.

Наши шампиони у овоме, шампиони у ономе.

А што је најстрашније – фудбалери предњаче у свему.

Свуда први!

Био би ово добар хумористички часопис, помислим, али он то уопште није.

Сав срећан угледам временску прогнозу: извјештај о времену неће моћи да ме лаже. Ужасно је хладно и пада снијег, то видим.

А шта пише...

Вријеме данас: сунчано и неуобичајено топло за ово доба године.

Као да сам, коначно, на прагу одгонетања мистерије: упоређујем датуме на календару и у новинама.

Ништа од моје интуиције.

Датуми се поклапају.

Враћам се остатку новина.
Разгледам странице са читуљама.
Све непозната лица.
Добро је - констатујем са олакшањем - нема мене.
Наједном ме облива хладан зној.
Ако је све до сада било погрешно и супротно,
значи ли то што ме нема у читуљама да...
Нијесам успио да завршим своју опсервацију,
кад ме околина на нешто подсејети.
То сам у Рају, у неком рајском врту, прелиставам рајску дневну штампу.
А у њој све у најбољем реду.
Све скоцкано и сладуњава до претјеривања.
Рај као Рај.
Ништа занимљиво.
Неко веома досадно мјесто за Балканца.

БИЛО КО ДРУГИ

Најбоље је да будем било ко други.

Њему је живот пјесма.

Он ни за шта не мора да буде заинтересован,
а да га снађе све што је добро.

Исто тако, не мора ништа лоше да избјегава -
само ће га заобићи.

Мени је проблем притисак, шећер, вртогла-
вица, стрес. Чувам се и храном и таблетама.

Да сам било ко други, могао бих да се прож-
деравам до миле воље, да пушим и пијем, да не
водим никаквог рачуна о себи, а, опет, да будем
здрав као дријен.

Да сам било ко други, ничег ме не би било
срамота.

У сред бијела дана могао бих - чак и беспослен
- да се мувам по граду.

Да сам било ко други, не би ме бринула ни-
каква ситуација.

Све би ми било потаман: не бих знао како ми
је, нити бих марио за то.

Да сам било ко други, одмах бих уплатио
спортску прогнозу.

И, наравно – имао свих 13 погодака!

Играм ЛОТО годинама и – ништа.

Седмицу увијек добије било ко други.

На наградним конкурсима, без обзира на то
што ме прогласе за талента без преседана, награ-
ду, ипак, добије било ко други.

Чак и они који на конкурсу нијесу ни учествовали.

Само ја имам хиљаду проблема за разлику од било ког другог.

Да сам било ко други, па да се одморим као човјек.

На уласку у циљ вазда ми засмета било ко други.

Оптрчим стотину кругова, а он, као да није ни учествовао у трци – само ушета у циљ.

Ја сам учио, био одличан ђак.

Било ко други, на мом мјесту, одмах би одустао.

Али му то, касније, не би сметало да се домогне свега што ја (ни у причи) не могу.

Колико сам пролио зноја да бих дошао макар и до најтежег посла, кад тамо – било ко други; одавно већ стигао и одмара.

Било ког другог одмах пребаце на лакше радно мјесто, а мене ни до смрти не би помјерили са оног најтежег (као за мене створеног).

Пензију не бих ни дочекао.

То је привилегија било ког другог.

Кад би ме питали ко ми је идол, одмах бих рекао да је то било ко други.

За разлику од мене, било ко други може све.

И то без икаквог труда.

У незнан.

Да ми је да сам бар пет минута било ко други, да осјетим сву сласт живота, па да се повучем.

Себе ником не бих препоручио да му будем

било ко други.

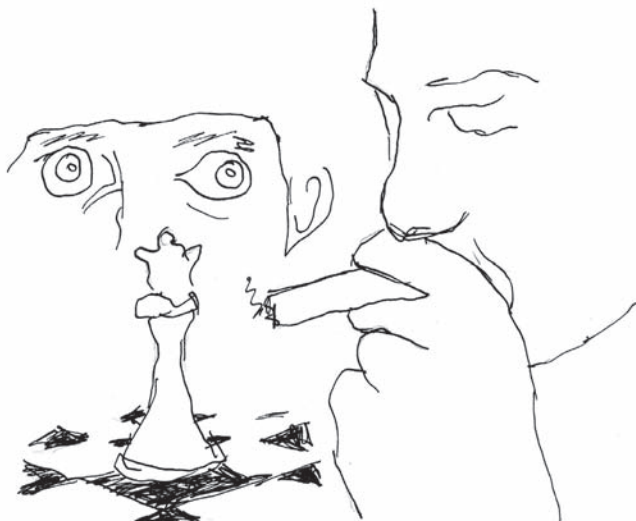
У најбољем случају могли би да кажу:

Не био у његовој кожи!

Најбоље је да ја будем било ко други, то знам.

Али како?

Ко би се нормалан мијењао са мном?

УЉЕЗ

Никад од мене лошег човјека.

Постао сам брука и срамота. Не само за своју отаџбину, општину и улицу већ и за сваку средину, а, нарочито, крајеве.

Умјесто да лијепо будем убица, криминалац, државни непријатељ, дилер дроге, трговац бијелим робљем, лопов, обични преварант или бар ситни џепарош...

Ако не велика лажовчина, оно бар никакав лажов, чиста незналица, ноторни пијанац или ништа роба...

У обиљу тих тражених карактера и заната, ја сам се латио обичног, мирног и поштеног грађанина, марљивог радника, доброг друга и узорног родитеља.

То је недопустиво.

Нашао се неко да им угрожава савршени неред који су створили.

Да им кварим просјек.

Бодем очи.

Никад од мене лошег човјека.

И да хоћу да окренем плочу, не могу. Потиснули су је компакт дискови.

А они немају другу страну.

СПОНЗОР

Ја сам спонзор.

Проблем је што ми спонзорисање не иде баш најбоље.

Без обзира на чињеницу да спадам у ред најугледнијих спонзора.

Сатима ми се нико не обраћа за помоћ.

Или, једноставно, они којима је новац потребан, немају критеријума код избора спонзора.

Њима као да је свеједно ко ће да их спонзорише.

Није их брига да ли си ти школовани спонзор или спонзор аматер.

Ето, ја сам спреман да улажем и у највеће пројекте, а немам прилику да уложим ни у било шта.

Нико ми ништа не тражи.

Чак ме и пјесници заобилазе. И то они којима је битан сваки спонзор!

Спао сам на то да би ми, у овом тренутку, и једна најобичнија збирка поезије добро дошла за опоравак.

Да је с апетитом исфинансирам!

Не могу мирно да спавам овако бескористан. Још горе, уцрвљаће ми се новац.

На највидљивијем мјесту отворио сам филијалу за спонзорства сваке врсте. Нема зајма,

средства су неповратна.

Само нека је клијент задовољан.

Навали народе!

Новац спремно чека макар „з“ од било чијег захтјева.

Први ко наиђе може да затражи колико хоће.

И зашта год хоће, није ми до бирања.

Дао сам оглас да сам озбиљан спонзор. Чистићу сваког ко ми се јави, нека види колико ми чини част што је пристао да га баш ја спонзоришем.

Не гледам радно вријеме, за спонзорисање сам доступан нон-стоп.

Никад се не зна када ће некоме затребати спонзор.

Шта има он од тога ако сам ја недоступан?

Увешћу акцију дуплог спонзорисања!

А онда и разна друга награђивања.

Ако ми се ни тада нико не јави са жељом да му треба спонзор, бићу спреман да сам себе спонзоришем.

Нећу дозволити да ми уводе стечајни поступак и ликвидацију.

Спонзор мора да постоји.

СИГУРНО САМ МРТАВ

Кад сам, најзад, хтио да се пробудим, схватио сам да немам ту моћ.

Свуда око мене мрак, не могу да помјерим ни руке ни ноге, не осјећам никакав мирис, ни бол, а ни срце ми не ради.

Ово посљедње ме је посебно уплашило.

Схватио сам да сам, можда, мртав.

Није постојао начин да докажем своју смрт, а још мање је било начина да докажем да сам жив.

Ова недоумица ми је давала некакву наду, али још нијесам био сигуран чега се плашим: да сам мртав, или да сам жив.

Само знам да једно мора да буде.

Ако се деси да сам мртав, биће добро.

Ништа нећу морати да предузимам.

Али ако установим да сам жив, ствар би се даље само компликовала.

Одједном би сто питања остало без одговора.

Од оних једноставних, полицијских, зашто сам ту и како се то десило, до оних паранормалних: ако сам већ сахрањен, зашто пријетходно нијесам био мртав.

То би покренуло читаву науку.

Мој посмртни живот не би био нимало лак.

Једино, за сада, што осјећам је то да се нала-

зим на неком трећем мјесту које није ни Пакао ни Рај.

Више ми личи на неки логични простор за онога ко је умро: рупа напуњена земљом.

Ненавикао раније на смрт, плашио сам се адаптације на нови простор.

До сада су други умирали.

Они који су у томе, можда, били вичнији од мене.

Ја сам неискусан, такорећи почетник у умирању.

Нијесам могао да се отмам утиску да се све то мени дешава.

Некад сам се питао како ли је то кад си мртав, а сада још мање знам.

Али водим рачуна да у нечем не забрљам.

Добро сам се владао у животу, не желим да у смрти подбацам.

Колико их је само прије мене умрло и сви су се некако скрасили под земљом и ту на миру отаљавају своју смрт.

Што бих ја био посебан? Како је другима, нека буде и мени.

А сигурно је добро чим се отуда (или одавде) још нико није вратио.

Сад знам да се ни ја нећу вратити ако сам стварно мртав.

То је некако јаче од тебе и не да ти да мрднеш.

Убија ме неизвјесност, колико још да чекам да бих - са сигурношћу - знао гдје припадам.

Само да не буде да сам жив.
Не би ваљало.
Овако је боље.
Ништа не може да ти се деси. И ништа ти не
треба.
Још једном покушавам да помјерим руку,
ногу, прсте...
Безуспјешно.
Не чујем, не видим.
Срце не ради ни под разно.
Добро је.
Сигурно сам мртав.

Мудраци и њихови обожавачи

Добро смо се сиретили за
тријенос скупштинској засиједанца.
Ставили смо ватру у уши.

НА ШТЕТУ

Родио се. На штету девет мјесеци.
Одвели га у вртић. На штету друге дјеце.
Завршио факултет. На штету науке.
Запослио се у фабрици. На штету бодовања.
Постао директор. На штету колектива.
Изабран за посланика. На штету странке.
Постао предсједник. На штету државе.
Завио нас у црно. На штету бијелог..
Али он има савршен алиби:
Кад умре показаће свијету
Да није баш све радио на туђу штету!

ПРЕМИЈЕР НАШ НАСУШНИ

Неколико дана смо били без премијера.

Ненавикли без особе задужене да нас јаши, тлачи и развлачи, умало да свиснемо од жалости.

Срећом, избори су брзо издвојили кандидата који је имао све предиспозиције да нас упропасти.

Једногласно смо га изабрали.

Заузврат и на наше велико задовољство, премијер нас је одмах повео у провалију.

Били смо одушевљени када је у нама убио и посљедњи дјелић достојанства.

Здушно смо одобравали сваки његов потез јер смо знали да он никауда не води.

На новим изборима поново смо њега изгласали јер нико други није показивао више занимања за организовање прљавих послова нити је имао више назадних идеја од њега.

Нико као он није знао да трасира путеве који непогрјешиво воде у ћорсокак.

Посебно смо били задивљени харизмом и вољом тог младог човјека да све доведе до потпуног уништења.

Данас га по стоти пут бирамо.

Не само због сталних уврједа и понижавања већ и због његовог одлучног става да нас живе покопа.

Много нам јада даје и ми смо му због тога
веома захвални.

Тиме што би се и према непријатељу боље по-
нашао, придобио је нашу доживотну наклоност,
а због евидентне и непролазне мржње коју према
нама гаји, ми га неизмјерно волимо и цијенимо.

Епilog:

Неко би, можда, помислио да или с њим или
са нама нешто није у реду, али за једну овакву
лудницу то је сасвим небитно.

СКУПШТИНСКА ЛУТРИЈА

Пролог

Пред зградом Скупштине окупио се народ у великом броју. И даље одасвуд пристиже.

Сваког првог у мјесецу, у конгресној дворани, која је затворена за јавност, врши се извлачење посланика који се враћа у народ.

Организација скупштине

У зграду се улази кроз једносмјерна врата одакле је излаз могућ искључиво преко добитка на Лутрији.

У зидинама Скупштине посланик има све што му је за живот потребно: храну, пиће, новине, купку, удобан лежај и веома високу посланичку плату.

А ту су још и премије за најбољи говор, идеју, реплику...

Петком и за државне празнике сваки посланик на располагању има курву или педера, у зависности од личних фрустрација.

Можда се неком објекат учини као затвор, али то је само први утисак.

Убрзо се сви навикну, опусте и разбашкаре.

Зато нерадо говоре о Лутрији која им бездуш-

но кида угодну запарложеност.

Унутра се вијећа, мудрује; доносе се важне одлуке које народ треба слијепо да спроводи у дјело.

Обрнута комуникација је беспредметна јер унутра не допире никакав глас разума.

Зграда је изолована на све начине, и звучно и термички и како год хоћете.

Обухваћеним посланицима једина брига је како да се што боље забаве.

Измишљају разновразне игре, од труле кобиле до ђиха-ђиха!

Најмање их је брига за оно зашта су ту.

А то да вани постоји живот, занима их колико и лањски снијег.

Због толике скупштинске херметичности, међу посланицима влада тотална необавијештеност.

За актуелне информације, углавном се поуздају у гледање у плећку.

Додуше, само док је глођу.

Тако је све до Лутрије.

А онда су у прилици да се поново упознају са стварним животом.

Нажалост, о томе више не могу да реферишу.

Организација ван скупштине

Пред зградом Скупштине веома је живо.

Први је у мјесецу и тече скупштинска Лутрија.

Сви са великим нестрпљењем - и још већим тољагама - чекају да виде ко им то овај пут долази на истину.

Мада, ко год био, прође исто.

Пред народом су сви посланици једнаки.

Посланик, који је на Лутрији извучен, враћа се у базу кроз специјални излаз.

Већ са врата чека га добродошлица у виду непрегледног шпалира батинаша.

Умјесто посљедње жеље има право да помисли како је негдје, вјероватно, погријешио. И да се пита да ли је когод од његових пријетходника, на овај начин, претекао.

Први пут му се бирачко тијело учинило некако многобројним.

Унутра

Скупштина наставља са радом.

Све се одвија ноншалантно и безбрижно као да је ријеч о некој другој галаксији.

Чак се и Лутрија организује рутински, потпуно опуштено.

Нико не зна шта она, осим пуког враћања мандата, доноси.

Катарза

Чекамо вас поново за мјесец дана.

КАВЕЗ СЛОБОДНИХ МАЈМУНА

Кад сам дошао у посјету код тог мајмуна, прво што ми је пало у очи била је велика урамљена слика на кавезу.

На слици он док је био човјек.

Не стиди се свог поријекла, каже на чистом мајмунском језику, али нерадо говори о људској врсти и времену прије своје метаморфозе.

Није он преко ноћи постао мајмун.

Тумбање му је већ у вртићу ишло од руке и само је било питање времена када ће се преобразити у ову цијењену врсту.

Као основац знао је да у зоолошком врту сатима стоји пред кавезом са мајмунима и да се диви њиховој спретности у пењању.

Овдје је сазријевала идеја да и сам направи сличан продор у својој каријери.

Одрастањем, у њему је лежао све већи мајмун.

Али још увијек скроман у односу на његове амбиције да буде мајмун од главе до пете.

Данас - као један од њих - сједи у кавезу, мирно љушти своју банану и присјећа се својег вртоглавог напредовања.

Посматра људе који бјесне около и не хаје што су у њему препознали свог вођу док је још био мајмун у успону, односно, човјеколики.

Ко је знао у шта ће се претворити.

Нико га није чуо када је приликом инаугурације, уз заклетву, поручио да ће бити мајмун свим животињама и да ће се борити за јаку џунглу.

Мислили смо да се бори за нас и нашу – људску - цивилизацију.

Како нас је лако измајмунисао.

Сада нам се кези иза решетака као да зна нешто што тек треба да откријемо: да је кавез, у ствари, с друге стране, и да смо ми у њему, а не он.

Посматра нас кроз наше, а не његове решетке и диви се како је лако међу таквима (као што смо ми) постао алхемичар: да би од човјека направио мајмуна, довољно је било само - да му овај вјерује.

МУДРАЦИ И ЊИХОВИ ОБОЖАВАОЦИ

Лако је нама.

Ми ништа друго не знамо, већ да радимо.

А они, посланици и њихови оци, осим тога што ништа не раде, морају и да мисле.

Мисле стално.

Ми имамо радно вријеме, оставимо лопату и - одмор.

Они су упрегнути мислима нон-стоп, као драгстор.

Морају да мисле и кад им се не мисли.

И кад немају паметнија посла, закупљени су мислима.

Није ни чудо што их зову мислиоцима.

У једним тако необавезним мислима изненадили су себе мишљу да би могли да повећају своје плате.

Шта их кошта, мисле.

Нарочито су били импресионирани свотом новца коју су замислили.

Ако треба повећати плате, дајте да то буде највише што може.

Боље највише, него најмање.

„Ко се слаже са предлогом? Сви. Сједница је завршена!“

Ни краће сједнице, ни једногласније одлуке!

Суза да ти крене од толике слоге.

И позиција и опозиција као једно.
И кворум.
И сви на броју.
И никог у скупштинском бифеу!
Жали се конобарица Мица – куд ми нестало-
ше муштерије?

Задивљени њиховим бритким умом и величанственом идејом да себи повећају плате, то су сада хтјели и други.

У првом реду доктори, затим професори и гробари, стриптизете и морнари, пензионери, саботери, дјеца и војници...

Сви су стајали у ред за веће плате.

Уз поклич мислиоцима за сјајан изум.

У први мах мислиоци нијесу били свјесни свога (не)дјела.

С једне стране збили су своје редове, а с друге стране то су учинили и пролетери свих занимања.

И нијесу се тражиле само плате.

Тражило се повећање пензија, социјала, дневница, студентских кредита, напојница...

Задовољство је било тражити неко повећање. Било чега и колико било.

Банке су тражиле повећање каматних стопа, општине повећање пореза, саобраћајци повећање новчаних казни...

Тражили су се већи комади меса у кухињама друштвене исхране, веће тепсије за бурек...

Господа одозго, илити мислиоци, поново су морали да мућну главом, то јест, да мисле.

Нашли су се пред проблемом који, наизглед, превазилази и њихове највеће мисли.

Мислили су да је у реду да себи повећају плате, јер им је новац потребан.

Откуд сад да свима треба?

Како се тога раније нијесу сјетили?

И ко зна шта би се десило да неко од мислилаца – да му Бог помогне - не узвикну: „Еурека!“

Маси је саопштено да неће бити повећања посланичких плата.

Али то више нико није хтио да слуша.

Иако су лагано падали у очај, мислиоци нијесу одустајали од мисли.

Сада су увидјели да оно што су до сада мислили није ништа колико тек треба да мисле.

Морали су себи да признају да и други имају главу.

И мисле њоме, што је најгоре.

Чинило им се да никада нијесу били ближи смаку свијета.

То мора да је то, помислили су.

Сада би најрадије да су све своје мисли лијепо згужвали и бацили у кош.

Мислиоци су се годинама сретали са разним проблемима, али овога белаја није било: сваком понаособ треба испунити жељу!

Ако хоће да остану на власти.

Нема друге, објавиће им рат.

Трећи, свјетски.

Епилог →

Етилог:

Сљедећег дана у згради Скупштине било је као и увијек.

Посланици су се ту и тамо окупљали; већина је била у скупштинском бифеу и у холу на уобичајеном ћаскању.

Предсједник Скупштине их је звоном позивао да му се придруже у Сали гдје треба да почне сједница.

Није био љут што га не слушају, а посебно му се озарило лице када је од опозиције чуо уобичајене уврједе.

Био је срећан што је све око плата само ружан сан.

Пришао је својој фотели, дубоко се завалио и још дубље уздахнуо.

Наравоученије:

Никакво повећање плата - ни себи ни посланицима - неће му пасти на памет.

СКУПШТИНА У ГРАНД ПАРАДИ

Предсједник Скупштине обавјештава посланике да се, због реновирања матичне зграде, њихов рад наставља у просторијама Гранд параде.

Ово је привремено рјешење током љетњих мјесеци док сви Грандовци имају ангажмане на мору или у иностранству.

За ову комбинацију нико не смије да зна, каже он, осим Црног, обијача сефова, који ће нам обезбиједити отворена врата.

Закупнином или редовним путем не можемо јер би нас много коштало.

Одржаћемо десетак планираних сједница и – назад у своју зграду, која ће до тада бити завршена.

Сви су се сложили и већ сјутрадан одржана је прва сједница у новом амбијенту.

У Гранд паради.

Одржана је и друга сједница.

И трећа.

Сви посланици били су одушевљени ентеријером, а нарочито акустиком.

И без микрофона гласови су били продорни и јасни.

Никад се боље нијесу разумјели.

Негдје на другом крају свијета, директор и власник Гранд параде имао је кошмаран сан. Није могао да вјерује да је сметнуо с ума ЗВИЈЕЗДЕ

ГРАНДА, односно одржавање аудиције за најбољи глас турбо фолка.

Петнаест дана прије морао је да се пакује и – назад у домовину.

А на овом крају свијета, посланицима је остао још један дан засиједања.

Приводили су крају посљедњу тачку дневног реда када је директор и власник Гранд параде, Маестро лично, сав задихан упао у свечану салу.

Посланици су занијемили, а предсједник Скупштине се брже-боље повукао из туђе фотеље.

Маестро је заузео своје мјесто, извинио се што мало касни и почео са својим шоу програмом.

А посланици...

Шта су друго могли већ да пјевају оно што најбоље знају.

Маестро није погријешио, аудиција је, стварно, била заказана, само је неки злобник, сазнавши за цијелу ујдурму, на врата Гранда окачио натпис:

ЗБОГ УНУТРАШЊЕГ ДЕКОРИСАЊА, АУДИЦИЈА ЗА ЗВИЈЕЗДУ ГРАНДА ПРЕМЈЕШТА СЕ У ЗГРАДУ СКУПШТИНЕ!

... гдје су сви такмичари одмах и похитали.

Маестро ово није могао да прочита.

Он користи службени улаз.

НИЈЕ ОН ТАКАВ

Негдје у посљедњем реду скупштинске дворане...

- Изабрали смо га за предсједника, а видите шта нам ради.

- Није фер, бар према нама из његове странке.

Неколико дана након инаугурације за шефа државе, на Првом редовном засиједању, предсједник је узео ријеч:

- Поштоване даме и господо... Хоћу са овога мјеста да вам кажем да ја нијесам за предсједника. Иако сте ме једногласно изабрали, сматрам да међу вама има и бољих и спремнијих за једну овакву функцију. Као што знате, за мном је расписано више међународних потјерница. Не желим и даље да вас заварам у том погледу. Признајем да сам се протеклих двадесетак година бавио разним недозвољеним радњама, почев од шверца дувана, преко прања новца до растурања наркотика. Истина је да имам на десетине банковних рачуна, од Швајцарске, преко Француске и Њемачке, до Кипра. Не знам тачно о којем износу је ријеч, јер се он из дана у дан увећава, али мислим да није мањи од 25 милиона долара. По банци. Односно по једном рачуну. Моје имовинско стање које сам својевремено саопштио новинарима, само је десети дио стварног. То сам

вјешто приметно користећи се најневјероватнијим варкама, односно измишљеним именима. Баш као и код банковних рачуна. Све новинске афере, признајем, имале су чврстог упоришта. Нећу овога пута говорити о свом возном парку, љубавницама и другим сличним пикантеријама јер је прича за научну фантастику. Нијесам сигуран да сте у стању толико да повјерујете. Чак ни ви који сте ме највише прозивали. Одмах да вам кажем да су ваше прозивке биле веома скромне у односу на стварно стање мојих махинација. На радост свих у Скупштини, подносим оставку на функцију предсједника, као и на све функције које сам до сада обављао. Неопозиво желим да се повучем и молим вас да ме у томе не спрјечавате. Не желим више да уништаван друштвену имовину, да распродајем земљу и пустошим грађане разним наметима како би се враћали дугови за које сам искључиви кривац.

У скупштинској дворани владао је мук. Сви посланици били су претворени у уво; разрогачених очију и отворених уста. Већ су свог предсједника – свако на свој начин – видјели у затворској ћелији, на ломачи, вјешалима, електричној столици...

Послије десетак секунди гробне тишине, говорник је додао:

- Поштована господо, ово је била скривена камера. Сигурно је видите тамо у ћошку. Хоћете ли бити љубазни да се насмијешите и махнете својим бирачима. Хвала.

ВЛАДИНИ ЧАРОБНИ ПАТЕНТИ

Предсједник Владе се обраћа својим министрима.

-Драго ми је што могу да констатујем да смо, по броју усвојених патената, успјели да превазиђемо чак и једног Николу Теслу.

Да бисмо ово постигли, морали смо да се користимо разним враголијама.

Наши пакети мјера одишу таквом комичношћу да би нам и сам Чарли Чаплин скинуо капу.

Посебну захвалност дугујем Владиным зафранкнима који су цијело своје вријеме посветили смишљању досјетки уперених против наших марљивих и поштених грађана.

Својим сталним мангупаријама, Влада успијева да сачува буџет.

Ви знате да је он незајажљив и склон трошењу, али све што сами потрошимо, сами и узмемо од народа.

У овој години број генијалних патената успјели смо да удвостручимо.

А све је почело, ако се сјећате, зезалицама типа губитака у преносном систему, које, узгред речено, никад нијесмо ни покушавали да пронађемо.

Хтјели смо да нам то буде дугорочни извор прихода.

Затим, потрошња индиректног купца. Или у

пријеводу, у сваком директном купцу имали смо пантљичару која ради за нас.

Преко електродистрибуције, новцем смо се напајали и кроз трећу, мени посебно драгу, зезалицу, срочену као фискални дио ангажовања дистрибутивног капацитета.

За сами појам смо консултовали катедру филозофије.

Била нам је потребна фраза коју нико неће да разумије, а нама ће једнако убирати новац.

Владини зафрканти су у доколици смислили пакет наљепница као прелазно рјешење, али се испоставило да те, такозване, „наљепнице за нешто“, функционишу и трајно.

Имали смо порез на употребу исправних возила, али смо то убрзо проширили и на расходована, видјевши да многи у њима гаје кокошке.

Затим, плаћање накнаде за провизије.

Сјетили смо се да од грађана узимамо порез на плаћање пореза.

Сви знамо конобара Мрђу који је на рачуни-ма дописивао ставке: цент за школовање сина, два цента за ципеле.

Можемо се похвалити да су Владини „конобари“ још духовитији. ПДВ је шампион међу нашим измишљотинама.

Он подмаже гдје год зашкрипи.

Узгред, предлажем да освјежимо овај процјенат јер су потрошачи увелико постали имуни на досадашњих 17 посто.

Дради министри, ово је само увод у оно због

чега сам сазвао данашњу сједницу Владе. Наиме, имамо дојаву да народ и даље живи. Ово би требало да брине последије свега шта смо му онемогућили.

Народ се од некуд финансира!

Питање је, господо министри, колико је новца међу грађанима у оптицају? То би лако могло да их исквари. Новац хитно треба вратити на сигурно. У буџет.

Откуд толики мобилни телефони у посједу грађана? Пишите: увести порез на сваки мобилни! Наравно, пријетходно га прогласити луксузном робом. То увијек пролази.

А да би постигли убрзанију динамику код прелива средстава из џепова грађана у државну касу, предлажем да интервентно опорезујемо и као луксуз прогласимо кревет, сапун, гаће... То њихови преци нијесу имали па су живјели и њих, хвала богу, здраве донијели.

Има ли још идеја? Без чега све може обичан грађанин? Вратимо се корјенима, односно старијем каменом добу. Дакле, луксуз је и кожух, и пећина, и точак... Све осим тољаге за лов.

А онда неко од министара запита:

-А да се вратимо од Адама и Еве? Сав њихов иметак састојао се од смоквиног листа и једне јабуке.

-Опорезујте им смоквин лист, рече премијер,
-Без хране се не може.

МИНИСТАРСТВО ЗА ЛОШЕ ОДНОСЕ СА ГРАЂАНИМА

Сад кад сам постао министар (насловног Министарства), гледаћу да се што више дистанцирам од грађана.

Замрзнућу пријатељства, а са родбином ћу да пређем на „Ви“.

Дијелићу визит карте са давно промијењеном адресом.

Нудићу телефонске бројеве који нијесу у функцији.

За примање грађана бираћу термине када нијесам ту.

Разноразне захтјеве не само да нећу да разматрам, већ нећу ни да их читам.

Бићу транспарентно невидљив и недоступан 24 сата дневно.

У потпуности ћу да се владам сходно називу својег министарства.

А колико ме за грађане баш забоље, уопште ми неће бити тешко да према њима изграђујем лоше односе.

Последња вијест:

Од увођења овог Министарства се одустало јер, у поређењу са постојећима, не доноси ништа ново.

Као ни министар.

РОДНИЈЕВ ИДЕНТИТЕТ

Двојницима у акцији

Све новине су донијеле сензационалистичку вијест: Згодни је ударио главом!

Премијер Згодни, силазећи низ, тек орибане, степенице у владиној згради, оклизнуо се и пао.

Том приликом ударио је главом о мермерни стуб на дну степеништа.

Хитно је пребачен у болницу.

Послије неколико дана дошао је к свијести, али са потпуним губитком памћења.

Такав какав је - отпуштен је из болнице.

На путу према кући примијетио је да га сви чудно гледају, а он никога није препознао.

Када је стигао, ко зна када и ко зна како, телевизор је био укључен, а на столу је нашао уредно сложен пакет дневне штампе.

Док се бријао примијетио је да у потпуности личи на особу са Телевизије, као и на особу са првих страна дневних новина.

А онда је зазвонио његов мобилни и чуо је са друге стране: „Згодни, јеси ли нормалан, шта можеш да постигнеш као глумац?! Враћај се у Владу или нећу да знам за тебе!“

Веза се прекинула, а Згодни је на дисплеју прочитао: Даринка.

Покушао да одгонетне оно што је чуо.

Није му било јасно шта значе ријечи глумац,

влада, а понајмање ко је Даринка.

Када се боље загледао у собни инвентар, примијетио је да нешто не штима.

Све му је било страно, а није знао ни за амнезију.

Узео је своју личну карту и прочитао име: Родни.

Погледао је фотографију, а затим себе у огледалу. Да, то је он, нема сумње. Али ко је Даринка и шта хоће та особа?

Наредних дана имао је неколико позива, углавном нејасне садржине и од непознатих лица.

Једино је Даринку запамтио.

Можда и због тога што му се она свакодневно јављала.

Али је избјегавала да се виде што је Згоднога додатно бунило.

Затим је услиједио позив из Лондона.

Неко му се представља као брат и тражи од њега да одмах уплати новац за снимање нове сезоне серијала.

„Брат“ је дјеловао строго и пословно, чак, пријетеће, учинило се Згодноме (који мисли да је Родни).

Поново је завирио у своју личну карту.

Презиме баш какво је чуо – Тротер.

Одмах је на интернету откуцао то име и презиме и чекао да се упозна са самим собом.

И стварно, отворило се низ страница; свуда он, разни интервјуи, а најчешће је са типом који се у разговору од малоприје представио као брат, извјесни – Дел Бој.

Сад му је било јасније: он, изгледа, нема рође-
ног брата, овај му је, заправо, брат у серији.

Када га је Дел Бој сљедећи пут позвао у вези
уплате, Згодни је искористио прилику да затра-
жи објашњење откуд он у тој далекој али, најед-
ном, њима тако значајној земљи.

„Спонзоришемо Мућке, зар се не сјећаш“,
гласио је одговор.

Згодни је пошао до банке, оставио отиске
дланова, очних зјеница и гласа, улоговао се, пре-
вукао картицу и извукао тражени новац.

Срећом, нијесу му гледали личну карту јер су
у банци препознали свог премијера.

Одмах је извршена трансакција.

Износ од 5 милиона еура нашао се у лондон-
ској банци.

Исте вечери, Даринка преко мобилног: „Сад
је, стварно, доста! Испразнио си сеф који смо го-
динама пунили само за нас двоје. Збогом! Одла-
зим са Роднијем, али Тротером!“

„Па ја сам Родни Тротер, оvdје сам због..“,
није успио да доврши мисао, Даринка је преки-
нула везу.

Згодноме се завртје у глави, ухвати га нес-
вјестица и сручи се на под.

*

Влада је засиједала поводом ребаланса буџе-
та за текућу годину.

Предсједавао је, као и обично, премијер Згод-
ни.

Тако су мислили.

А био је то Родни, глумац, који је прије само пар минута из Лондона обавијештен да је новац легао.

Због тога је био узрујан, али се пазио да нико од министара то не примијети.

Првим авионом, по завршетку сједнице, требало је да се врати у Лондон.

Сада се уздао само у то да амнезија код Згоднога (правог премијера) потраје.

Или да се Даринка код пријатељице не излаје да се заљубила у глумца.

*

Ко зна колико је Згодни лежао без свијести у свом стану.

Када се пробудио, погледао је на сат и брже-боље скочио.

„Касним на сједницу поводом ребаланса буџета за текућу годину“, помисли.

Али се брзо смирио: сједница не може да почне без њега!

Он је тај који предсједава.

Уобичајено, пред одлазак у кабинет, Згодни позива Даринку, своју секретарицу и будућу животну сапутницу.

Позив је одбијен.

Позива поново.

Чудно му је, не јавља се.

Можда му спрема реферате, помислио је и наставио лагано да се спрема.

*

У Влади је састанак завршен и Родни Тротер, лажни премијер, журно напушта зграду и службеним колима, у пратњи обезбјеђења, јури према аеродрому.

Чартер лет је спреман, Родни улази у авион и полијеће.

*

Премијер Згодни, којем се и сасвим вратило памћење, и који више није Тротер, већ Лушкић, позива службеним телефоном службени ауто да га службено одвезе до Владе.

У Влади су збуњени.

Кога су онда отпратили на службени пут у Лондон ако се њихов премијер јавља из свог стана?

Епilog

Дел Бој Тротер је прочитао новинску вијест да је тамо неки премијер Згодни ударио главом...

Искористио је амнезију као и невјероватну сличност тог премијера са својим братом Роднијем Тротером, да дође до новца за снимање наставка серије.

У болници је замијенио ова два лика.

Тако је глумац Родни Тротер, накљукан потребним подацима, још сјутрадан постао лажни премијер и „вратио се свакодневним задацима“, а Згодни, прави премијер, који је, стварно, дожи-

вио амнезију, отпуштен је послје неколико дана из једне циришке психијатрије уз дијагнозу да је мала вјероватноћа да ће се једног дана вратити у стварност.

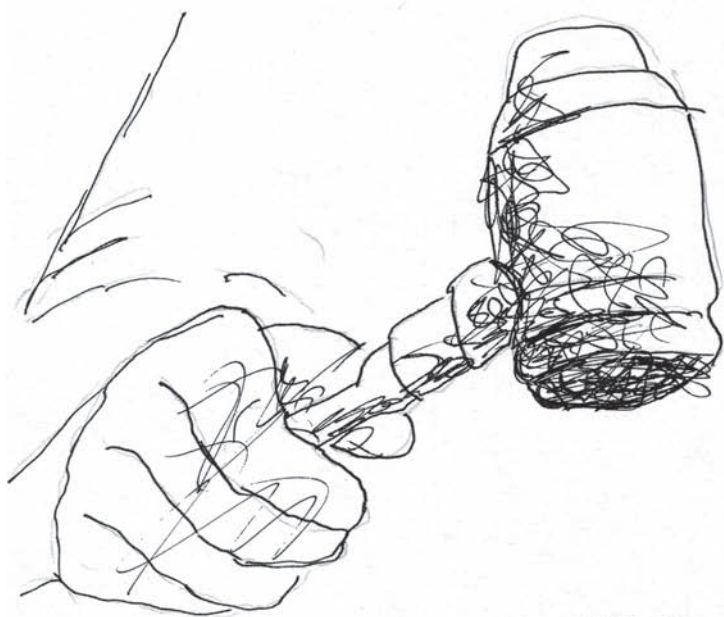
Допремљен је у његову земљу и избачен на улицу у близини његовог стана.

Влади се јавио тек након новчане трансакције, односно када је дошао к свијести.

Остаје му да објасни шта је са новцем који је изнио из државне касе, гдје је до сада био и шта се десило са Даринком која је мистериозно нестала.

Истрага је у току

Не могу пред
законом свч бити
једнаки док још
посадује
пекити и наковањ.

АД АКТА

Ако сте нешто започели приликом рођења, а не можете завршити ни до смрти, значи да учествујете у неком најнормалнијем судском процесу.

Могуће је да је ријеч о веома баналном случају, па је требало времена да се он закомплицује.

Тако обрађен лакше се развлачи до застаријевања.

Мјесто гдје све почиње, а ништа се не завршава зове се - суд.

Није га тешко пронаћи јер се гради у сабласном стилу.

Може да се деси да у згради налетите на ходајуће фасцикле или прашину, али не паничите.

Убрзо ћете закључити да су то судски писари и администратори, само су попримили обличје свога окружења.

Или су фасцикле почеле да раде њихов посао.

Сасвим је свеједно.

Суд, у првом реду, запошљава судију, тужиоца и адвоката.

То су бића која се на темељу истине, то јест прича рекла-казала, баве обликовањем и прерадом људи.

У томе им помажу вјештаци, колеге са терена, који на научној бази вјешто сакривају оно што

се стварно догодило и тиме дају непроцјењив допринос у регуларном обмањивању оштећеног, гдје овај лагано треба да постаје кривац, што представља полазну тачку сваког суђења.

У даљем процесу се изједначавају кривице оштећеног и окривљеног, да би, најзад, сва кривица пала на оштећеног.

Ово је уобичајени ток процеса и даје најбоље резултате на путу који никуда не води.

Ако се томе, као важан параметар на суду, придода и временска константа која тежи ка свим могућим успоравањима, крај процеса је веома “извјестан”.

Случај на суду је завршен чим се прогласи застарјелим.

Ако једном због ситнице узурпирате суд, питање је да ли ће вас други пут процесуирати.

Најбоље је да се судите због нечег што лако може да застари.

Ако немате искуства у томе, било би лијепо да се лично са предсједником суда консултујете.

Он је ту да вас званично упуту на процес који суду највише одговара.

У вашем је интересу да једна таква институција - као што је суд - не буде доведена у питање.

Судија ће вам бити захвалан што ваш случај неће моћи да се ријешу, а ви ћете се осјећати поносним што сте олакшали да процес иде како други хоће.

И да на крају успјешно застари!

Суд, као и судство у цјелини, добиће значајан поен, и, што је најважније, ваша штета биће им небитна, због чега не морате да бринете.

Узгред, пружиће вам се могућност да без икаквог чекања платите све трошкове.

И то одједном, да се не крпате у ратама.

Још на старту суд ће да вам понуди - а Ви да одаберете - или најскупљег адвоката који ће да их брани од Вас, или најповољнијег који је на Вашој страни, али који ради по методи „ћутање је злато“, што значи да би Ваш процес изнио ћутањем, а судија би се већ некако снашао да случај застари.

Мјесто тужиоца је формално заступљено.

Суд посједује овај индивидуум, али његов рад - због угледа суда - нема ефективу.

С друге стране, суд му је дао пуно право да учествује у раном откривању застарјелости случаја.

Ко први од светог тројства - тужилац, судија, адвокат - то открије, из истих стопа граби предсједнику суда, ријечима: Пуј, спас за све нас!

Тиме је и правно случај завршен, а предмет стављен у акта.

Ако се то не деси и раније у току процеса јер увијек неки ваш папир може да закасни и - готово.

Модерна судска администрација иде чак дотле да ствар рјешава унутар 24 сата.

Право жалбе се скраћује на тај период, а застаријевање почиње и много раније.

Већ након пола сата.
Или минут прије него предате жалбу.
Важно је да знате да од њих не можете бити
бржи.

То није предвиђено никаквим актом.
Све игра улогу, само да се истисне оштећени,
послије чега суђење постаје бесмислено.

ИСТРАГА ЈЕ У ТОКУ

Бомба је експлодирала.

Локал је демолиран.

Грађани су у паници. Има и повријеђених.

Јаучу сирене. Хитна помоћ!

Стиже полиција; разграничава простор пластичном траком.

Долазе инспектори, тужилаштво.

И новинари су ту, још да се однекуд појави предсједник суда који, по обичају, треба да им каже да је истрага у току.

Да, тако се и дешава, изјава првог човјека суда брзо запосједа све медије:

- Истрага је у току!

Шта ти је школован човјек.

И како само вјешто барата подацима.

Све у четири ријечи.

„ИСТРАГА ЈЕ У ТОКУ.“

Готово.

Случај је раскринкан.

Сувишно је свако друго објашњење.

Довиђења до сљедећег изгредништва, расте-зања специјалне траке и мудрости над мудрости-ма:

„ИСТРАГА ЈЕ У ТОКУ!“

На ову ексклузиву новинари су чекали пуних сат времена.

Заправо, толико је предсједнику суда требало да се обрије, испегла, да поправи стас, да дотјера глас и да се појави на мјесту несреће.

Али чекање се исплатило.
Јер за давање овакве изјаве нико други нема
овлашћење.

Компетентан је само предсједник суда!
Дакле, све је јасно да јасније не може бити:
„ИСТРАГА ЈЕ У ТОКУ.“

Тек неколико сати касније, новинари ће од
предсједника суда добити конкретнију изјаву.

А она гласи:
„СЛУЧАЈ ЈЕ ЗАСТАРИО.“

ГОСПОН И МУЧЕНИЦА

- Не видим те у добром расположењу, драга моја.

- Данас је ванредно скупштинско засиједање. Расправа о укидању неких министарстава, о смањењу посланичких дневница...

- Ужас! Биће галаме!

- Биће ударања и рукама и ногама. Све ме боли од прошле расправе.

- Мени још звони у ушима. Вичу из све снаге.

- Колико су грлати, без тебе и могу, али без мене – никако. Силно воле да су у мојој близини; иза мене, око мене; да ме дирају, љуљају, тапшу. Али најчешће ме лупају и дрмусају! Кад би могли, у кревет би ме одвукли колико су ми привржени.

- Болесници.

- Сваки час ме салијећу. Невјероватно колико их узбуђује да ме ухвате оним њиховим ручер-дама.

- Не би ти толико досађивали да нијесам у твојој близини. Мене хоће.

- Изложени смо узајамном страдању као на некаквој вјетрометини.

- Смучи ми се кад помислим на пљување које је постало дио њиховог фолклора. Нарочито се најезим кад ми прићу они без предњих зуба. Од њих сам највише испљуван. Ни кишобран

ми не би помогао. Прави је подвиг како нијесам зарђао. Посебно ме нервира кад почну да ме извлаче, подижу, спуштају, нагињу. Да ме чупају! Да, да, било је тога.

- Могли би лако и да те прогутају.

- Каквих сам се све гркљана нагледао, каквих масних бркова (и брада), кварних зуба, а о њиховом задаху да ти и не говорим. Често, накљукан толиком количином токсина, за длаку избјегнем страдање.

- Нијесам богзна колико у бољем положају, али се не бих мијењала са колегиницама из неких иностраних Парламената. Тамо на њих буквално насрћу, због чега неријетко завршавају срушене и поломљене.

- Све ципеле које промаше говорника, нама се о главу обијају!

- Претрпају ме хрпом безвезне хартије од чега ми не гину проширене вене. Не зна се коме је горе: вама или нама?

- То није тешко да сазнамо.

- Како?

- Само замијенимо улоге. Ти једном будеш микрофон, а ја говорница!

- Али како? На који начин то да изведемо?

- Пссст...Ево наших зулумћара... Наставићемо о томе, мученице моја, драга Говорнице.

- Ако преживимо, госпон Микрофон. Ако и ову скупштинску сједницу преживимо.

ЗАШТО НЕ УМИРУ ПОЛИТИЧАРИ

Поставља се питање како то да нико од политичара не умире?

Немају неки уходани термин.

С друге стране, нормалном човјеку се то свакодневно дешава.

Политичар одлази на онај свијет једино ако га неко убије, али то се не рачуна.

То је ван радног мјеста, а није његово да се скита около.

Шинтери морају да раде свој посао.

Више брине стопа природног умирања код политичара. Стопа која се, за сада, не види.

Које су ингеренције политичког имунитета? Да ли су и од умирања заштићени?

Најзад, то би показали избори када је имунитет привремено замрзнут.

Брзо би била забиљежена тенденција да политичари умиру сваке четврте године.

У паузама избора.

Или за вријеме предизборне шутње.

Али то се ни тада не дешава.

Уосталом, њима умријети није исто као и умријети обичном грађанину.

Као прво, замислите да му се то деси усред тражења кворума, пред скупштинско гласање или изјашњавање о нечему важном. Смрт би била чисто бјежање од одговорности.

Гласај па умири, баш нас брига, рекао би народ. Нијесмо те изабрали да би се извлачио.

Довољно је да може да буде суздржан.

То је највише што му се толерише.

То му дође као клиничка смрт.

Такво умирање може да му се прогледа кроз прсте; жив је, само је моментално ван употребе: не жели да се мијеша у своје ствари. Толико му је дозвољено.

Као друго, политичари не умиру из државних и патриотских разлога.

Њихово умирање није њихова ствар. Не може он да умре кад му се прохтије.

Држава може да одумире колико хоће, али не и он. Он мора да је води и у добру и у злу. Док год је изабран, мора да буде жив.

И као треће, политичари не умиру јер не смију. Плаше се онога што долази послвије.

Умирили би они сваки дан само кад би знали да их тамо не чекају покојници који су их бирали, а које су ови својом политиком у гроб отјерали.

Тамо не би више били заштићени и зна се како би се провели.

Знају они то, зато им се не одлази на онај свијет.

Ако већ мора, најбоље је да умиру док су још живи. Тако би, зарад покојних, и у гробу могли да наставе политичку трку.

Сада већ и буквално ону сталну њихову – мртву трку.

ИЗАБРАНИ ЛЈЕКАР

Она је моја изабрана лекарка.

Препознатљива је по томе што је све нервира.

И град и Дом здравља и просторије у којима ради...

А посебно је нервира то што мора да долази на посао.

Кад би бар пацијената могла да се отараси.

Завршила је за докторицу да би обукла бијели мантил и извезла оно „др“, а не да се носи са ту којекаквим свијетом из чекаонице.

Чекаоница је посебно нервира!

Кад види гужву - а увијек је тако - дође јој да одмах оде на паузу.

Боље рећи, да се врати на паузу, одакле и не долази.

Треба се ослободити пацијената, то је дефинитивно!

Уосталом, они су њу хтјели за изабраног лекара, није она њих бирала!

И да су тражили од ње да изабере неког пацијента, гледала би да то не буде нико.

Боље да не изабере никог, него и једног јединог којем би касније морала да заказује; он редовно да долази на прегледе, а она још редовније да га ескивира. Или грешком да га прими, а то јој баш и не би одговарало!

Она јесте положила Хипократову заклетву, али то је био теоријски дио испита, о пракси није било ријечи.

Никако не може да схвати пацијенте који долазе на преглед.

И то их има сваког дана.

А гдје ће пацијенти без у Дом здравља, код свог изабраног љекара.

Неће их ваљда прегледивати сестре, чистачице или портири?

Чуди докторицу зашто се гужве свакодневно увећавају, а при том она на посао долази све касније.

Не зна да је гомилање пацијената директно сразмјерно њеном кашњењу!

Пацијенти су само испоштовали њено заказивање и дошли на вријеме.

Она покушава из дана у дан да их се ослободи.

Примјењује разне тактике: узима годишњи одмор, користи слободне дане, на посао не долази на вријеме, гледа да у ординацију уђе што касније, а да из ње изађе што раније.

И у томе обара сопствене рекорде.

Једном је радила само петнаест минута.

Други пут је у тих петнаест минута успјела да угура и паузу за кафу.

А онда је та паза бивала све дужа!

Сви памте како се једном појавила, навукла бијели мантил и отишла.

Чекање је бесконачно и кад је у ординацији, а

камоли кад оде.

Дошла је тек сјутрадан, оставила мантил и поново нестала.

Овај пут кроз споредни излаз, да јој се не мјери сваки корак.

А за тај дан је позвала само хитне случајеве!

И с обзиром на то у каквом стању су били, многи је више нијесу дочекали.

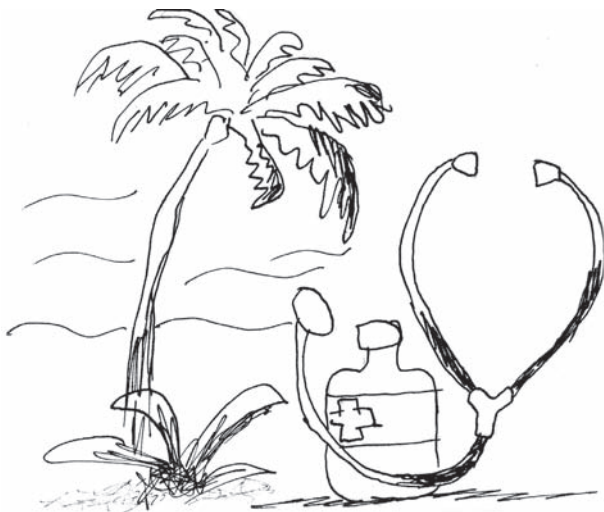
Један од преживјелих се клео да ју је истог дана видио гдје на аутобуској станици пакује свој бијели мантил и улази у аутобус за Будву.

И док је аутобус напуштао станицу, сестра је - паралелно - прикупљала књижице за преглед.

Након више сати, поново се појавила и изнуреним пацијентима саопштила:

„Стрпите се, докторица само што није стигла!“

А гдје само што није стигла? На море?

ЕТНО СЕЛО

Дошло је вријеме за улагање у сеоски туризам.

Сеоски туризам треба да оживи по сваку цијену.

То је у тренду и не треба тражити други разлог.

Шта све захтијева сеоски туризам?

Најприје треба обезбиједити село.

С обзиром на то да смо дефицитарни са селима, треба их направити.

Села која су до сада постојала не вриједе. Превише су сељачка.

Треба направити нешто исто тако, али другачије.

И на другом мјесту.

У прошлости се о томе није водило рачуна па се десило да су сва села никла тамо гдје не треба – по селима.

Прекопирати, дакле, сељачко село, поставити га на некој атрактивној локацији и дати му љепше име.

На примјер – ЕТНО СЕЛО.

Ријеч „етно“ завршава посао.

Етно је ужасно близу сеоског туризма.

Прва асоцијација.

А ту је и „село“ као друга асоцијација за сеоски туризам.

Ове двије ријечи су нераскидиве. Нигдје једна без друге!

Као Марко Марковић.

Или Петар Петровић.

У посљедње вријеме није пронађено етно, а да иза није ријеч село.

Нити село, а да испред није етно.

Као име и презиме.

Као Вода Вода.

Етно село.

Још ником није пошло за руком да те двије ријечи раздвоји.

Тај ко би и покушао, сматрао би се глупим. Зато ни ти не дирај. Ћути и пливај даље!

Ништа није више у служби сеоског туризма, него сами назив „етно село“.

Ту је све могло и да се заврши.

То је већ подвиг сам по себи.

Изградити село и дати му тако божанствен назив!

Некад су се градиле викендице, данас етно села.

Кад хоће да се одмори, савремени трудбеник скокне до свог етно села.

Викендицу је одавно преписао свом кућном љубимцу.

Од идеје сеоског туризма до наших дана, саграђена су многа етно села.

Туристи су можда мало затајили, али се етно села и те како множе.

Према подацима Завода за статистику, на сва-

ког становника дођу два етно села.

А у етно село не дође ни пола туристе.

Сад су све очи упрте на тражење тог једног несрећника само да буде цио.

Па и тај један, уколико се деси, зваће се туризам.

Не би ваљало да нам отпадне то толико стварано етно и остане се поново на село.

Етно га директно пласира у прву лигу туризма.

Етно много значи и селу и туризму.

Као карика која недостаје.

Етно је етно.

И док је ту етно, село неће бити усамљено, нити ће туризам остати без сеоског.

То се зове одрживи (читај: једва одрживи) туризам.

Још кад би ту и тамо наишао неки гост.

ГУБЉЕЊЕ ЧАСТИ

Е, да смо нешто живјели у вријеме када је казна била Губљење части.

Док смо чекали јутро и власника да напусти вилу, под руке ми је дошла нека књижурина са пуно фотографија, а мало текста.

Писано је крупним словима што ме је довело у искушење да прочитам неколико редова.

И гле чуда, говорило се о животу наших давних колега.

У тексту се каже да су древни људи били часни, а онда на цијелој страни објашњавају ову непознату ријеч.

Колико сам схватио, не ради се некој болести, већ једноставно о кукавичлуку, што бисмо ми рекли.

Они су се веома плашили за ту своју част.

Најчешће, ништа друго нијесу имали па су се очајнички борили да бар њу задрже.

Част им је била као светиња, зато је највећа казна била ако је изгубе.

Губљење части био је срамни чин.

Многи би тада кроз ову казну окајавали своје гријехе, враћали се међу часне, али никад више нијесу могли да буду једни од њих.

Нажалост, развој цивилизације иде веома споро. И данас имамо будала које раде за плату,

чекају зелено свијетло, стоје у реду, старијима уступају мјесто у превозу, бацају ђубре у канту за ђубре...

За утјеху је то што је овај тренд у драстичном опадању.

Радује чињеница да клинци веома добро капирају гдје је живот.

Зато нас из дана у дан има све више.

И свуда.

Од мјесних канцеларија, преко Здравства, полиције и суда до Општина и Скупштина.

И не само да смо ушли у све поре друштва, већ брзо и лако постајемо главнокомандујући.

Бићемо идеално друштво кад више не буде било часних.

А Губљење части први су укинули они који су осуђивали на ову казну, будући да би најприје себи морали да пресуде.

*

У подруму једне богаташке виле, док смо чекали јутро и крађу деценије, заборавио сам да заворим књигу. Не бих волио да сјутра неко тумачи зашто је отворена на текст о Губљењу части.

Деградирала би ме чињеница да то значи да се због нечег кајем.

Или да ми је стало да будем частан.

То би ме баш од срца насмијало.

ПЈЕСМА

Упознао сам је врло рано.
Још у школи.
Можда већ у првом Основне.
Одмах ми се свидјела.
Имало је у њој нешто враголасто и чаробно.
Била је мала, али сва весела и раздрагана.
Пожелио сам да наше дружење
никад не престане.
А онда ју је Турбо-фолк узео под своје.
Постала ми је мрска и далека.
Срећом, није била једина на свијету.
Аутоматски сам јој нашао замјену.
Већ сам имао добро изграђен укус.
На другој страни,
Турбо-фолк је постао мајка за све оне
глупаве и празне.
За све клонуле духом.
А посебно је његовао оне
крајње десперантне и до бола умоболне!
Оне које се најслободније осјећају
у лудачким кошуљама.
А такву моду једино је он,
Турбо-фолк,
могао да им понуди.
Пјесма се страшно отела контроли.
Има је, чак, и у поезији.

САМ СВОЈ ДОКТОР

С обзиром на то да идеја ИЗАБРАНИ ЛЕКАР није дала одређене резултате, одлучено је да се проба са манифестацијом ИЗАБРАНИ ПАЦИЈЕНТ.

Одмах је изнајмљена пољана гдје су могли да се саберу сви житељи.

Љекари су затим приступили избору пацијената.

И прије него што се све завршило, дошло је до опште пометње и негодовања међу грађанима.

Они су осујетили критеријум љекара и њихово брижљиво присвајање пацијената који су им се на било који начин – у дотадашњој пракси – замјерили.

Узимали су све оне који су их критиковали, кињили, досађивали им.

Наиме, припали смо нашим изабраним љекарима.

Оним истим од којих смо пошто-пото хтјели да побјегнемо.

И сам сам свједок да је одабир направљен по том принципу: припао сам љекарки коју сам – кад год је било прилике – прозивао на сва звона, мислећи да јој чиним бесплатан маркетинг.

Кад сам видио да ме је изабрала за пацијента – и то главног – ријешо сам да се одмах испи-

шем са листе Завода за осигурање.

Зар она да ме лијечи?

И шта сам друго могао, одлучио сам да упишем и завршим Медицински факултет.

План је да ме до тада ништа не заболи, а онда је лако.

Лијечићу самога себе.

То ми неће бити проблем јер ћу у сваком тренутку знати све о пацијенту.

Избјећи ћу многа непотребна питања, добићу у времену и, што је најважније, са терапијом ћу увијек почињати за живота.

Нећу умирати по чекаоницама чекајући да ме она прими.

Кад будем љекар, прво ћу себе прегледавати. Чак прије него што се разболим.

Лијечићу се ретроактивно.

И уназад и унапријед.

У свим смјеровима и кад хоћу.

И кад нећу.

Љекарки која ме је изабрала ускратићу свако пипкање и истраживање.

Тачно ћу знати гдје ме и шта ме боли.

Себи – као љекару – бићу изабрани љекар.

Бићу у својим рукама, зар постоји сигурније мјесто?

Одмах сам прикупио сву документацију и запутио се према Медицинском факултету, на упис.

Кад сам стигао био сам више него изненађен призором.

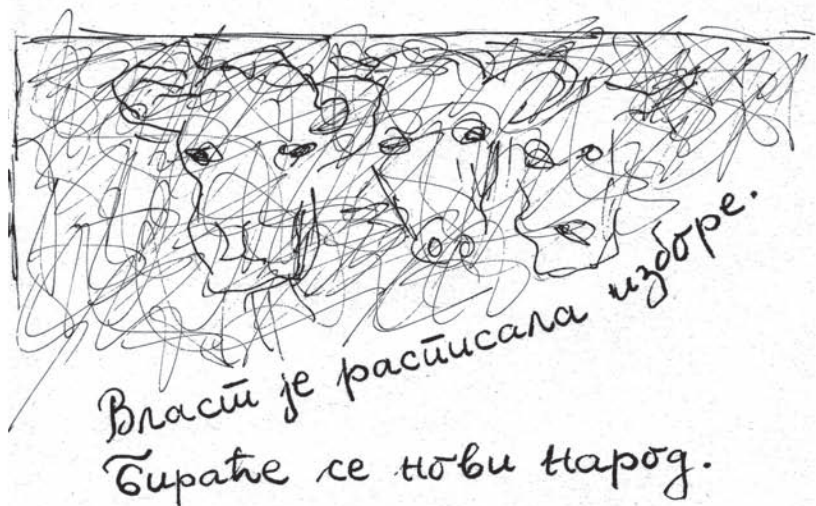
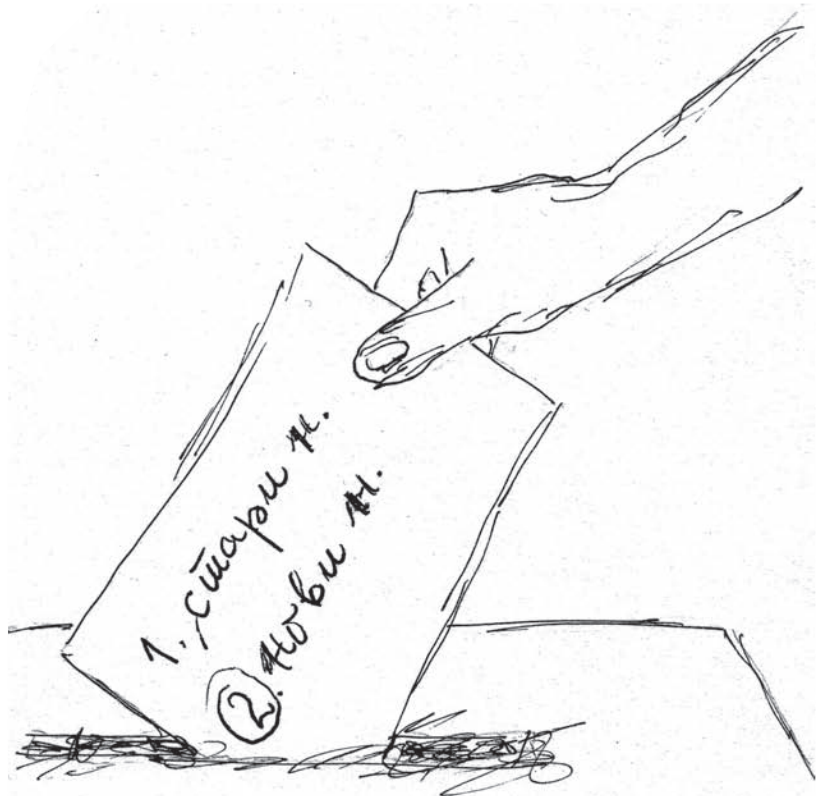
Тамо су већ били сви житељи са почетка ове приче и са сред оне пољане.

Сврстани у колону чекали су упис на Медицински факултет!

Прочитали су ме.

Свемирски дневник, 4218.г.

Власт је расписала изборе.
Бираће се нови народ.

ЗАБРАЊЕНО ПУШЕЊЕ

Година је 2016.

-Гдје ћемо данас пушити?

-Одговорни су у сталном засиједању, видјећемо.

-Колико нас је јутрос?

-Шеснаесторо. Двоје је повела хитна помоћ. Дуго су били без цигарете па им је позлило.

-То је страшно! Шта раде ови унутра?! Колико им треба да нам пронађу ново мјесто за пушење?

-Свуда смо већ били. На неким мјестима чак по два пута. У Европи је на једном мјесту дозвољен само један дим!

-Али се изналазе рјешења!

-Неће дуго, јавља ми пријатељ. Зато се спрема да и трећи пут емигрира. Иде у Норвешку. Чуо је да тамо не постоје мјеста за пушење, али је дозвољено жвакање сировог дувана на своју одговорност. Код њих је битно да нема дима.

-Какве су нам шансе да идемо тамо?

-Најмање пет година се чека на жути картон.

-Жути картон?

-Дозвола за жвакање дувана.

-Чујем да се и код нас спремају неке мјере.

-За најокорелије пушаче уводи се једна цигарета у 15 дана.

-Ма, шта кажеш?

-За остале, једна у 20 дана.

-Ужас! Морамо организовати бездимне протесте! Да се дигнемо на лулу и муштиклу! Па ком' картице, а коме табакере!

-Штрајковаћемо непушењем.

-Организоваћемо мјесец дана непушења. Као знак упозорења!

-Ако нам не дозволе бар једну цигарету дневно, настављамо са штрајком.

-Два мјесеца без пушења!

-Али то би могло да буде опасно: само на храни и води?!

-Кажу да се без цигарета може, али без воде и хране тешко.

-Смијешно. Такву глупост могао је да пласира само неки непушач.

-Дајем 10 килограма хљеба за цигарету!

-У историји постоји тип који је давао краљевство за цигарету.

-Тешко томе ко довијек живи, шта да ради без цигарета?

-Прошлост је била боља. Свима си могао право у лице да дунеш шта имаш.

-Гдје баш нас да западне да живимо у 21.вијеку који је тако погубан за пушаче.

-Живи смо свјedoци писања тужне историје о цигаретама.

-Боље рећи, једва живи свјedoци. Све више нас трују чистим ваздухом.

-Како неко може да не пуши?

-Добро је и то што кад год нам се не ради –

цигарет пауза!

-Само оставиш поруку: НА ЦИГАРЕТ ПАУЗИ САМ. И оно: ОДМАХ СЕ ВРАЋАМ. Не уписујеш никакво вријеме и - бескрајна пауза!

-Предноси пушења на дјелу.

-Зезнули смо закон о раду, а уједно доакали непушачима.

-Колико је сати, паника хвата.

-Крајње је вријеме да се огласе!

-Ово је дискриминација на цигарет основи!

А онда се чуло са звучника:

ГОСПОДО ПУШАЧИ, И ПОРЕД НАЈБОЉЕ ВОЉЕ, НИЈЕСМО ЗА ВАС УСПЈЕЛИ ДА НАЂЕМО НИЈЕДАН ПРОСТОР ЗА ПУШЕЊЕ. СВУДА СТЕ ВЕЋ ОСТАВИЛИ ТРАГ. ШТО СТЕ ПУШИЛИ, ПУШИЛИ СТЕ...ЈЕДНА НОВОСТ ЗА ЗАПОСЛЕНЕ: УКИДА СЕ ЦИГАРЕТ ПАУЗА! А У ЕВРОПСКОЈ УНИЈИ ВЕЋ ИМАЈУ ДЕТАЉАН ПЛАН КАКО ДА ПОСЛИЈЕ УКИДАЊА ДУВАНА, ПРЕЂУ НА УКИДАЊЕ КАФЕ. РАД ЋЕ СЕ, КОНАЧНО, ОСЛОБОДИТИ СВИХ ЗАСТОЈА! ЖИВЈЕЛИ И СРЕЋНА ВАМ ЗДРАВА БУДУЋНОСТ!

ФИКТИ ЖИКИЦА

Жикица је најправији Србин од свих које знам.

Кад год размишљам о српском фолклору, односно, српској нарави, сјетим се њега.

Жикица је био јако динамичан и цио живот му се сводио на скакање у Мораву.

Први пут му се то десило кад је имао 15 година.

Стајао је на огради моста када му је пришао вршњак ријечима: „Сад ћу да те гурнем!“.

И гурне га.

Жикица је лоше пливао, али је знао да се дере к’о нико.

Зачас би скупио масу.

Успјели су да га извуку. Напола мртвог.

Недјељу дана касније стајао је на истој огради моста.

И вршњак исти му је пришао и исте ријечи изговорио: „Сад ћу да те гурнем!“

И гурне га поново. И поново га извуку. И поново шок соба, и тако даље.

Мјесец дана касније, Жикица на истој огради. Не може да вјерује да му је то судбина, све мисли – случајност.

Годину дана касније – исто.

И пет година касније исто.

И увијек исто.

Жикица није више међу живима.

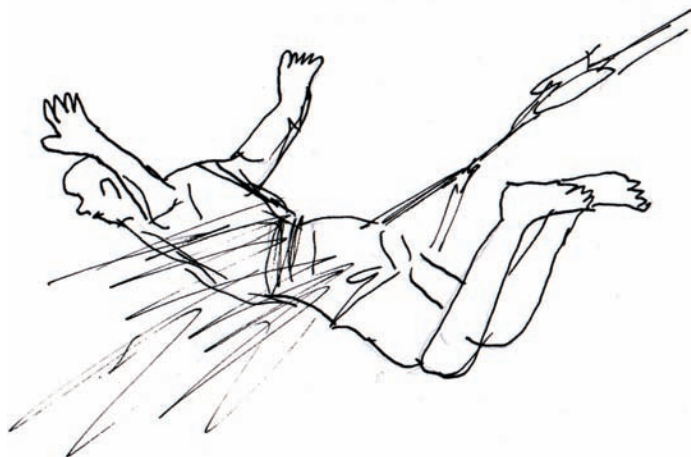
Није жив ни његов син Жикица Други, али његов унук Жикица Трећи данас има 15 година и ко зна који пут већ унук оног Вршњака баца га у Мораву.

Овај плива још грђе од његових предака, али се не предаје.

И ко зна...

Можда једном један Жикица схвати да судбина и случајност не постоје већ једноставно треба избјегавати мостове.

Србија је земља на Балкану и ја, стварно, не знам ко је фикти Жикица.

КИШОБРАН

Он никада није био један од функционера, мада је једино уз њих функционисао.

Звали су га Кишобран.

Не зато што је (а можда и није) често био затваран и отворан, већ због тога што се дружио са кишобраном.

То му је у опису радног мјеста стајало као основни (и једини) алат.

Наиме, био је задужен да свога функционера штити (тјелохранише) од кише.

Да не би нека кап, не дај боже, над њим извршила атентат.

Кишобран је толико волио свој посао да је цио живот посветио њему, то јест кишобрану.

Са свих путовања доносио је (као сувенир) гомилу нових.

У разним бојама и дезенима.

Код куће их је качио по зидовима, одлагао у витрине, држао на телевизору, у вазни, у албуму за фотографије, у хербаријуму, међу књигама...

Чувао их, његовао.

Скидао прашину са њих (ово се односи на оне кишобране који се рјеђе користе, као што су кишобрани за изборе и сличне манифестације).

Недјељом се знала генералка: подмазивање металних дјелова, пеглање платна, полирање и

лакирање пластичних и дрвених површина...

За вријеме суше (нарочито љети) изводио их је под туш, а затим сушио на лаганој ватри и на њима радио велико спремање.

Што се самог посла тиче, највише је био ангажован с јесени (погодите због чега).

Тада би уз свога функционера стајао као химна и с поносом излагао своју колекцију.

Функционер би народу држао говор, а он функционеру кишобран.

Били су браћа по држању.

Кад овај одржи говор, овај одржи кишобран.

Аплауз за говор, аплауз за кишобран.

Често се (због идеалног прожимања) није знало ко је заслужнији: говор за излагање кишобрана или кишобран за излагање говора.

Мало помало сваки говор је имао свој кишобран или (кад смо већ код недоумица) сваки кишобран је имао свој говор.

Као знаци за распознавање: кишобран за трибину, кишобран за митинг, кишобран за изборну промоцију, кишобран за свечана отварања, кишобран за дочек страних делегација, кишобран за радне посјете, кишобран за ово, кишобран за оно...

Зато нимало није случајно што су функционер и Кишобран сјајно сарађивали.

Ето, рецимо, некад би се десило да функционер заборави поводом чега излази из кабинета.

Али, када би видио Кишобрана, а нарочито кишобран који је упртио, више није било дилеме.

Тачно би знао о чему се ради, који говор да држи, па чак и колико ће говор бити дуг (према величини кишобрана).

Но, да скратим причу.

Било је добро док је трајало. Али...

Педесет година касније онај функционер остаје без функције.

Самим тим и без кишобрана.

А Кишобран на старом задатку.

Не кисне и у друштву је са новом гарнитуром.

Често би у пролазу сусрео свог Бившег и у краћем разговору са њим евоцирао успомене на заједничко друговање...

И по навици, овај на „ти“, а овај њему „ви“.

И каже му Кишобран:

- Сјећате ли се колико сам вас пута спасао од кише? Колико пута вам није киснула глава, колико пута вам је одијело остало суво, колико пута...

Бројао би Кишобран тако свакодневно чим би један другом назвали „добар дан“. (А код нас је „Добар дан“ и кад је уби’ боже од времена.)

Ево их опет.

Киша пада.

Блато.

Потоп.

Бивши гологлав, Кишобран с кишобраном (овај пут једноставно: с кишобраном за кишу).

Притрчао је Бившем (као у стара добра времена) и чим су се поздравили, стаде да се „жали“:
- Сјећате ли се, и тако даље, и тако даље (као у

нова лоша времена).

Бившем је свега већ било преко главе. Одгурну Кишобрана и његов кишобран, приђе највећој баруштини, загнури у њу и стаде се оним блатом мазати колико је год могао.

А блата, на срећу, бијеше више него икад.

Кад се већ тако учинио да га ни рођена мајка не може препознати, устаде и приђе Кишобрану:

- Јеси ли сада задовољан?, рече. - Јесам ли ти, коначно, вратио дуг? Да ли бих се више исквасио и испрљао за све оно вријеме? Ако си задовољан, збогом!

- Нијесам, рече Кишобран. - Да ли бисте хтјели још једном?

И ко зна колико би га Кишобран враћао да се већ не бјеше и посљедњи облачак разведрио а сунце сваку барицу засушило.

НЕСМОТРЕНА ЕВОЛУЦИЈА

Човјек је постао од мајмуна.

Мајмуна за дозволу, сигурно, нико није питао.

Можда је тај несрећник имао и других амбиција у животу, да постане човјек, и није му неко рјешење.

Једино ако није умијешана ЦИА.

Па ако је већ морао да постане човјек, добро је што је то на вријеме урадио јер би му за улазак у Европску или неку другу Унију, свакако, тражили одређену трансформацију.

Данас се све више и од људи захтијева да се не понашају као мајмуни.

У тај експеримент - да мајмун постане човјек - ушло се стихијно, без размишљања. Зато смо добили човјека каквог имамо.

Мајмун је, без сумње, више личио на себе.

Нека им је за утјеху ако је само један од њих пристао да буде човјек.

Из непознатих разлога, Друштво за заштиту животиња тада није реаговало, иначе не би се дозволило ни тај један да буде жртвован за тако несмотрен пројекат.

То се, затим, отело контроли.

Планета је данас препуна чудноватих јединки које се популарно зову ЉУДИ.

Неоспорно је да ова створења подсјећају на

човјека, али само споља. Мајмунисање им је, ипак, остало као полазна карактеристика, нашта аутохтони мајмуни безуспјешно стављају вето. Не мире се чињеницом да се њихове особине тако перфидно преотимају од стране човјека. Зато не могу опростити свом претку што је прихватио еволуцију. Није укапирао да су у питању масонска посла.

С друге стране, нама једино преостаје да пошаљемо археологе (тачно на том и том мјесту), да ископају мајмуна од којег је настало прво људско биће и да испитају - неким својим методама - да ли се овај икада покајао што је постао човјек.

Ако јесте, то би га, на извјестан начин, рехабилитовало. Јер, у крајњој линији, он је крив за сво зло које нам се касније - кроз историју - дешавало. Почев од сакупљања плодова, преко употребе виљушке, до нуклеарних и других атракција.

Мајмуне, мајмуне, што нам, бре, то уради?!

А могао си лијепо да останеш угледан мајмун, какав си, без сумње, био, прије него што си одлучио да постанеш човјек.

И гледај сада резултате своје непажње: људи је на све стране, али нико довољно мајмун, а човјек још мање.

Да је што Марко Миљанов данас жив, човјека и јунака ни за своје Примјере не би нашао, а камоли за свакодневну употребу!

ТАЈНО ГЛАСАЊЕ

У тој и тој изборној јединици у том и том граду бјеше обезбијеђена максимална тајност гласања.

За сваку похвалу.

Од раног јутра (3. новембра те и те године) креташе се „мумије“ (људи, жене и друге сподобе са правом гласа) према изборном мјесту.

Нико им не могаше видјети лица јер она бијашу обавијена завојима свих боја и дезена.

Преко тих завоја – ради камуфлаже – бијашу ударени мокром чарапом, а да ли сви бијашу и посути пепелом, остаде да се види.

Чизме од седам миља добро им дођоше да би брже могли стићи (и утећи и на страшном мјесту постојати) и дати глас за најбоље.

Кажу да нико не гласаше за најгоре.

А само гласање не бјеше нимало једноставно. На улазу у кабину сваком се, прије подјеле гласачких листића, везаху очи тамном тканином да нико више не могаше видјети ни кога гласа, ни чиме гласа.

Нико не видје ни оловку ни папир, а још мање листић и бројеве које требаше заокружити (а да не говоримо о невидљивом мастилу као врхунцу тајности).

Слијепцима бијаше лако, али онима што виде тешко. Јер и оно што дотле гледаше, више не мо-

гаху ни оно до старта, а камоли од циља даље.

А они што надгледаху изборе и који обезбјеђиваху гласачке кабине, такође себи на очи бијаху натакарили некакве наочаре за невидјети шта ко гласа, већ само онога што гласа да би му провјерили личну карту (на којој, опет, бијаху завоји и све досад побројано, а у циљу – наравно – тајности гласања).

И да видиш чудо невиђено: из кабине нико не иђаше директно кући већ некуд без циља и као без главе.

Да би избјегли евентуалне пратиоце, а у циљу зававања трагова.

Завоје и очне повезе нико не хтједе да скине.

Сабраху се гласови и неко побиједи.

Дани пролажаху, али нико никада не хтједе скинути маску.

Једни, вјероватно, од стида кога су гласали, а они други од страха што нијесу гласали оне због којих би се касније стидјели.

Страни посматрачи, најзад, бијаху задовољни.

А и наши, без сумње, али ко им тада могаше видјети радост на лицу.

И данас су то само мумије, или, боље рећи, веома важне сировине за обраду. Обрађује их ко стигне и како хоће, а народ ко народ.

Ћути, обневидио.

КОЛИКО ПАРА, ТОЛИКО МУЗИКЕ

Сигурно се сјећате приче о зидању Скадра.

Тамо није могло да прође без жртве да би се грађевина одржала.

Слично је и данас.

Као жртва најчешће страда неко крволочно јагње.

Чак и неколико њих може да се приложи, нема љутњи.

Сви су задовољни што ће на тај начин имати стабилну грађевину.

А да би олакшали жртви, ови је не узиђују живу, већ је пријетходно њежно и безболно обраде, одеру, ставе између два коца и обрну изнад ватрице (што, вјероватно, представља неки обредни чин).

Занимљиво је да се жртва приноси послије градње, а не као на Бојани (приликом зидања Скадра) на почетку радова.

Ту је, дакле, направљен искорак: жртва се - у облику реш печеног јагњета - прилаже на крају, приликом свечаног отварања.

И увијек у присуству неке крупније звјерке.

Тај господин Звјерка има веома непријатну дужност да пред свима покаже како ће се провести онај ко покуша било какво рушење.

Биће прогутан баш као... баш као оно парче кртине које с презиром, али одлучно и прож-

дрљиво меће у уста.

За наше добро, за просперитет и будућност он се храбро - са ножем и виљушком - упушта у такву авантуру од које се диже коса на глави.

Не предаје се до посљедње капи крви, односно посљедњег комадића крцкаве реш печене кожице.

Он јуриша на тог замишљеног и мрског непријатеља до кости.

Просто га носи у зубе; кроз гркљан, у стомак...

Зар, послије свега, неком да падну на памет рушилачке мисли?!

Тако се чувају грађевине!

Тако се врши застрашивање!

А он, јадан, сав терет на себе преузима.

Замислите само невоље од закаченог меса међу зубима, па мучење чачкалицом, па поврх свега наливање вином и пивом...

Тешко да би то неко други издржао.

Језа да те ухвати при помисли да га и сјутра чека исто.

И сваки наредни дан. Јер, он је тај који је пристао да чува наших руку дјела.

А дјела је на сваком кораку.

И биће их, нажалост, још много.

Тачно колико и јагњаци.

ПАРТИЈА НЕЗНАНЕ ПЛАНЕТЕ

Гроб незнаног јунака је велелепна грађевина коју свакодневно посјете многобројни туристи.

Посебну драж чини сама тајанственост везана за особу без идентитета која је ту сахрањена.

На крају, можда је то и разлог велике посјете, јер јунаци су били и толики други, али се о њима не говори.

Или се говорило, па се из неког разлога престало.

Све је могло да пође по злу када је НН лице пријавило да зна ко је сахрањен у Гробу незнаног јунака.

Из Друштва за заштиту споменика брзо су га ућуткали запријетивши му ко зна чиме ако случајно каже оно што је наумио.

Иако је НН имао материјалне доказе за своју тврдњу, морао је да одустане од објелодањивања имена особе која се крије иза тајанственог незнаног јунака.

Опет нико ништа неће знати. Остаде јунак непознат за сва времена.

Боље је тако, задовољни су у Друштву за заштиту споменика.

Ко зна шта би се десило да је јунак, на примјер, био за овог или оног, да је припадао овој или оној партији, да је био овог или оног сексу-

алног опредјељења...

Сто пута би га рушили и подизали.

Овако, сви га воле, цијене и посјећују.

Јер не знају ко је.

Било би добро да – слично томе – постоји и Партија незнано политички опредјељених, да нема друге и да су сви у ту једну учлањени.

Нико не би знао ко коме припада и сви би с пажњом једни друге слушали.

Сви би се међусобно поштовали и добро би било.

А било би још и најбоље да незнану партију чине незнани људи из незнане земље.

Са незнане планете.

ОДГОВОРНИ ДИРЕКТОР

Прије него што оде у легенду, одговорни директор провјери да ли је затворио све погоне и да ли је угасио фирму.

Не зна се када је ископан фосил првог одговорног директора, али се зна да је с њим ископано и прво закопано предузеће.

Црна кутија, пронађена у једном ћилибару, свједочи да је одговорни директор настојао да своје предузеће што дубље покопа како би му дао већи археолошки значај.

Реконструкцијом је сто посто утврђено да је за одговорног директора то био рутински посао.

Ништа му није било лакше него да од доброг предузећа направи још боље гробље.

Најжалије му је што антропологији од свог тијела оставља само кости, док предузеће за сва времена остаје исто: руинирано и дивље.

Као у најбољим годинама свога рада!

Није ни чудо што су егзактне науке установиле да заслугом одговорног директора предузеће и прије ископавања личи на ископину.

Геофизичка истраживања нијесу толико сензибилна да примијете да успјех за ово одговорни директор види кроз своју нестручност у раду, развлачење друштвених средстава као и

бахати однос према радницима који затим свој бијес усмјеравају према фабричкој имовини и средствима за производњу.

Све ово мора да уроди плодом и да да позитивне резултате.

За изучавање развоја цивилизације.

Заслугом одговорног директора који је на вријеме своје предузеће трансформисао у завидну катаклизму, данас археолози имају пуне руке посла.

Овдје Гизу могу наћи у свакој рупи.

Сваки корак одговорног директора је нова рушевина, нови топоним.

СВЕМИРСКИ ДНЕВНИК, 4218.г.

Археолози су ових дана наишли на необичан траг који указује на постојање још једног народа на територији планете Земље.

Послије вишемјесечних ископавања, установљено је да је на овом простору некада давно (прије више од 2200 година) живјела извјесна људска заједница.

Наиме, на дубини од око пет до шест метара пронађен је комад хартије необичне садржине.

Експертска група лингвиста и стручњака за хијероглифе успјела је да протумачи текст и да све скупа објелодани као веома значајно откриће.

Иако ником није јасно о чему се тачно ради, текст је отприлике гласио овако: „Изборно мјесто... гласачки листић... група грађана... кандидат...“ и нека имена без смисла и значења.

Оно што је посебно зачудило археологе је број оваквих листића.

Само са датумом 24.9.2000. пронађено је око 10 милиона комада одложених у специјалним кутијама.

Шта су ови листићи могли да представљају?

Питање је постављено свим релевантним катедрама и научним институцијама.

Организоване су трибине, формирано свемирски округли столови.

Тим редом су сви убрзо и одустајали од про-

блема, јер нијесу хтјели даље да губе вријеме на тако тежак задатак...

Тек понека ријетка, да не кажемо упорна статистичка организација настављала би да се рве са дивовским послом.

Једна од њих је, трагом географских енциклопедија ишчезлих цивилизација, успјела да дође до назива земље; друга до броја становника; трећа... и тако редом.

Сви подаци су се сливали у централни васионски компјутерски систем.

Али, убрзо се није могло рачунати на компјутере, јер су често блокирали уз образложење: „податак немогућ... податак немогућ...“

Заправо, радило се о броју становника и о броју гласачких листића.

Долазило је до диспропорције која је компјутере искључивала из даљег рада, а научнике удаљавала од претпоставки да се ради о некој врсти избора (јер су на тим просторима постојале сличне играрије).

Научници, а још мање компјутери, нијесу могли да схвате шта значи кад седам милиона бирача гласа на десет милиона гласачких листића, као ни то шта значе разни натписи на пронађеним паноима, у стилу: Крађа... Крађа... Изборна крађа.

Проблем је попримио мистериозни карактер. Граничио се са паранормалним појавама.

Научни форуми су водили мртву трку да још нешто важно докопају везано за проблем дис-

пропорција, али узалудно...

Трошила су се знатна материјална средства због чега је СФС (Свемирски Финансијски Сектор) тражио извјесне одговоре...

И, после вишегодишњих истраживања, направљен је један општи закључак у којем се наводи да је ријеч **крађа** на свемирски универзални језик немогуће превести.

У њиховој организацији оваква дјелатност не постоји, зато није било потребе око усвајања адекватног термина.

Проблем је проглашен апсурдним.

Неке друге жене

Жена се крсиш у име
Новаца, Кармина и
светога Рука.

МИРМИНА СЛИКА У МЕНИ

Није била претјерано лијепа.
Она, чак, није ни била лијепа.
Звала се Мирма и волио сам то име.
Не знам због чега, звао сам је Плави гмиза-
вац.

А била је црна.
Никако јој није ишао бијели каиш са златним
зубом.

Док би причала, осмијех би радио ударнич-
ки.

Плакала је веома често, зато смо избјегавали
слушати музику.

Ишли смо мојим стазама, али њеним колима.

Била је солидан возач.

Хтио сам и ја да се опробам.

Кола су јој дуго била на оправци.

А ни она се није показала у мом послу; ника-
кав организатор!

Замало да ме изгуби колико смо се досађива-
ли.

Два дана касније заузели смо старе позиције.

На нашој тајној конференцији за „Брус-хал-
тер и оно ниже“ дао сам изјаву да је волим.

Мушки је поднијела импозантни цех за кола.

Поново смо могли крстарити сплавом по ле-
деном језеру.

Чајеви су били врући а ја сам се гријао њеним
пољупцима.

Када је заувјек нестала, мислио сам да је моја грешка.

Ноћима сам лутао мислећи да ћемо се срести, јер смо подједнако криви.

На срећу, добро сам знао да је она искључиви грјешник којој бих сада све опростио.

Кад сам је видио с другим, хтио сам да заурлам њено име.

Био сам јак.

Као снага за примјер!

Гледао сам како јој грозно стоји са златним зубом...

Плави гмизавац!

Не знам због чега сам је волио.

Да ли због седмице на ЛОТО-у?!

Стварно, била је одвратна тога дана.

ЛИКЕР КРУШКОВАЦ

О њој сам увијек имао жељу да пишем.

Никада нијесам успио. Слова су издавала,
глава шта ће.

И њена слика путује са мном. Све инспира-
ције, али...

Знам да је имала плаву косу на увојке.

Знам да је ходала усправно, истурених гру-
ди.

Знам да је клацкала боса послије једне акције
штикластих ципела да је нажуљају.

И напила се једном, сјећам се.

Била је тешка као несрећа.

Повраћала је, а онда је пала у снијег.

С напором сам је поткочио на ноге.

Пјевала је, а то и није био неки хит: пар рије-
чи - такође пијаних - које је понављала....

Било је хладно и тресла се.

Трпала снијег у уста.

Вриштала...

Борио сам се да је упаркирам у топлу собу.

Није било једноставно.

(Извињавам се мечколовцима које нијесам
схватао.)

На тренутак освајам врата, али она је поново
у снијегу.

Скупио сам сву своју полупијану (?) снагу

и после десетак минута беспштедне борбе успјели смо да се угурамо.

Залупио сам врата.

На другом фронту она је, угледавши рингшпилски пијаним погледом кревет, смјеста га запосјела.

Мислио сам, поломиће се.

Била је убава, тешка и пијана. Док није отишла.

Увијек се истог сјећам. Негдје сам то и записао.

На полеђини тикета „Ликер крушковац“!

Да... Зима осамдесет треће.

А шта је са осталим сјећањима?

И њих ми је однијела...

БИЛО ЈЕ ЛУДО

Имала је обичај да каже, „Било је лудо!“

Говорила је да сам откачен и да се са мном могу доживјети праве ствари.

Знао сам кључ и трудио се да јој из часа у час изводим бијесне глисте.

Једном смо били на скијању. Имао сам тежи пад.

Смијала се.

Затим је услиједила серија мојих намјерних ломова.

Лудо се забављала тога дана.

Онда смо пили кафу и вино.

На трен музика испуни нашу тишину.

Клопка!

Жамор друштва, далеког стола, зачас је освоји!

Радарски прецизно усмјерила је осмијех: „приватни“ мађионичар је успјешно забављао свој круг пријатеља показујући им најновије трикове на картама...

Био је геније, за разлику од мене који - већ тих неколико минута - не нађох ваљанији амандман како да одвратим њен поглед.

Скије далеко, а по тијелу нигдје мјеста за нови удес.

Да сломим главу, питам се на прагу сјајне идеје, а не знам ни гдје сам је затурио.

Нити један „ас“ у рукаву!
Она је и даље пиљила у мађионичара, грактала,
аплаудирала у себи.
А још више мени у лице!
Имао је свих пет кечева!
Моја пауза у разговору с њом одужила се пар
вјекова, а шанса да се прекине ћутање била је
равна „оживљавању“ 100 нијемих!
Осјећао сам се као откачени, негативни елек-
трон чија се енергија троши са квадратом.
Већ у слџедећој сцени била је за оним сто-
лом.
Сви су се гласно смијали.
Мени је једино преостало да напустим вино
и да лагано опозovem све оно што с њом било је
лудо...

ЖЕНЕ ЖАБЕ

Жене се с правом боре за равноправност међу половима. Доста су мушкарци радили у руднику. Зашто и оне не би могле да узму лопату у шаке. Није то четкица за лакирање ноктију гдје треба и вјештина и прецизност.

Жене би хтјеле да се баве грађевином. С правом негодују зашто их нема на мјешалицама за бетон. Као да је то нека филозофија убацивати цемент и шљунак и мућкати. Теже је справљање фарбе за косу гдје се тачно зна колико треба хидрогена, а колико боје.

Жене би да раде са булдожером. То је само једна већа кутлача.

Шта је парни ваљак него замотавање виклера у косу.

Жене нервира што им се не уступе бушилице, брусилнице и шмиргле - као да немају искуства са скидањем акни и бубуљица.

Нема их међу дизачима тегова, а по ваздан могу да носе толике минђуше, наруквице, огрлице, ланчиће...

Нема их међу ливцима тешког метала, а свакодневно изливају маску на лице.

Нема их међу косачима, а тако темељно брију и ноге, и руке, и све друго на себи.

Жене дижу буну што их нема на првим линијама фронта. Ма какво тешко наоружање?

Тежа је бунда од визона, па је с лакоћом упрегну и носе.

Није јасно зашто им се ускраћују сва та занимања.

Не треба допустити да се и даље пате у борби за равноправност међу половима.

Треба им, коначно, обезбиједити мјесто на чишћењу клозета и бунара, копању канала, бушењу тунела, понудити им рад у ковачници, дати им да управљају багерима, чистачима, фап-машинама.

Уступити им сву механизацију, скидере, гатере, хидрауличне пресе, пнеуматске чекиће...

Зашто имати само људе – жабе, кад би сто пута боље пристајало женама да буду жабе.

Затим жене димњачарке.

Жене фудбалске судијинице.

Жене дрвосјече.

Жене мушкарци.

Нека мушкарцима ништа друго не преостане него да - умјесто њих - подигну кратку рашицу и загазе бистру водицу; да учествују на изборима за мис, да се баве манекенством и да турпијају нокте.

Да виде како је.

Нека мало жене испуњавају жеље мушкарцима!

Нека виде мушки како је тешко бити женски у суровим условима неравноправности међу половима.

НЕКЕ ДРУГЕ ЖЕНЕ

Жене и у 80-тој користе шминку. Са њом изгледају као да им је 79 година и то их чини срећним.

А само годину дана прије биле су несрећне због тога што имају управо те године.

Али тада су се бориле да изгледају као да имају 78!

Жене од 78 се труде да изгледају као да имају 77 година, а оне од 77 би да су као жене од 76!

И тако даље. Односно, и тако назад до доласка на свијет.

Као бебе, оне желе да се не роде бар још девет мјесеци. А прије тога, да им тата не прилази мами што дуже, како би у осамдесету ушле бар са 78 година.

Ако им та једна година толико значи, требало би да им матичар већ на старту уписује годину више, тако би и стварно изгледале као да имају годину мање.

Али и тада би се шминкале.

Жене изглед толико успорава да никад не живе у стварности.

Оне иду напријед, а изгледају уназад.

Ретроактивно.

Сусрећу се са собом од прошле године.

Због њих ће и крај свијета да задоцни!

Жене су прије рачунања зимског времена по-

знавале враћање уназад. Али њихово враћање није ишло сат, већ годину уназад.

Годину, пет, десет, у зависности од тежине шминке.

Шминка је од њихових лица направила револуцију.

Оне све мање знају како изгледају. Себе препознају само када су офарбане и нашминкане.

Лако су прихватиле да су то оне јер им се такве више свиђају.

Чак траже да им се призна да су младе и лепе. А ни најбољи рестауратори се у томе не би снашли од дебелог слоја шминке.

Изглед жене је релативна ствар. Ако знамо од када датира, тада она, можда, изгледа ту годину млађе, није проблем. Али ако не знамо да има 80 година, онда је она за нас очајна седамнаестогодишњакиња која изгледа 63 године старија.

Млађе су само жене које кажу колико имају година. А боље је да кажу више, тада ће изгледати још млађе.

Свакодневно около можеш да сретнеш безброј жена, а да затим, када су без шминке, ни једну не препознаш.

Имају два крајње различита лица од којих је оно нашминкано постало њихово официјално.

Лежећи на самртничкој постељи једна стогодишња госпођа је као посљедњу жељу затражила уобичајено фарбање косе.

Једна друга је, пак, доживјела срчани удар видјевши себе у читуљи.

А била је то нека сасвим друга особа која нашминкана личи на ову када је без шминке.

Жене у личним картама имају фотографије које ништа не говоре о њима када су ненашминкане.

Ко су, заправо, оне?

Постоје ли жене са фотографија у личним картама?

С обзиром на хемијско-физичку чињеницу да је материја неуништива и да она само прелази из једног облика у други, сасвим је вјероватно да послѣ шминкања то више нијесу оне, већ неке друге жене.

ТВ СЕРИЈА И ПАР ЦИГАРЕТА

Прича ми пријатељ (све из прве руке) шта све није урадио да би импресионирао своју ташту.

Најприје је почео са триста чуда одједном:

а) библиотека објављених књига (и ћирилицом и латиницом),

б) туце самосталних изложби слика (свих техника и формата),

ц) више штампаних мемоара (са срећним и тужним завршетком),

д) безброј признања (великих и још већих),

е) гомила освојених награда (од новца до чоколаде колико је тежак)...

Све је то, у датом тренутку, ставио пред ташту на кантар.

Не обазирјујући се, она је мирно пушила цигарету и гледала своју омиљену ТВ серију.

Увидјевши да тако неће ићи, наставио је са чудима, али појединачним.

Написао је бестселер. Јединствен од како је пера и мастила!

Није вриједило ни то што се продавао чак и на киосцима.

Тамо је, као бестселере, његова ташта видјела једино цигарете.

У биоскоп није ишла зато није могла да види ни филмове рађене по његовим сценаријима.

Као ни његове драме извођене у Југословен-

ском драмском које се налази далеко од њеног окружења.

Додуше - екранизоване - ишле су и на Националној телевизији!

На каналу који баш и није прокопан до његове таште.

Као ни канал на којем је годинама радио као новинар.

Промоција његове дванаесте књиге поклапала се са премијером њене дванаесте серије.

Испоставило се да је његова ташта слушала све радио станице осим оне на којој су емитовани његови прилози.

Читала је све новине, осим оних у којима је он објављивао.

Најзад, предложио је (овима што измишљају) да измисле YOU TUBE. „Ако хоће, ту лако може да ме пронађе“, каже.

И запазио ју је како сједи уз компјутер „накачена“ на поменути сајт, али оно што је гледала, поново је била њена серија, а у руци - њена цигарета!

Трудећи се да импресионира своју ташту, импресионирао је све остале.

Могао је да се попење на Монт Еверест.

Могао је да заустави Земљу.

И да дуби на глави, могао је.

Једино своју ташту није могао да одвоји од серије!

Нити да јој озбиљније укаже на опасности од пушења и свих тих болести које су назначене на

кутијама њених цигарета.

Наредних мјесеци био је ангажован на организацији Олимпијаде.

Али прескочићемо то, каже. „Није ме пронашла у културном додатку, а хоће у спортском. Мало сјутра“.

Узгред, сазнао је да су у то вријеме на ТВ-у упоредо ишле чак двије серије.

Једна се поклапала са олимпијским надметањима, а друга са репризама олимпијских надметања.

Поново је могао да је затекне како подједнако добро ужива и уз серију и уз цигарету.

Нема повлачења, нема предаје. Ужурбано је радио на новим активностима.

Надао се да ташта једном мора пасти. Није она ни Кадињача ни четрнаести километар!

У сваком случају, више би му одговарало да је као Прозор (у оном дијелу: ноћас мора пасти).

Своју популарност је искористио да се нађе са Миливојем Југином.

Овај је намах сагледао његове јаде и у исте стопе пошли су на Мјесец.

За летјелицу су закачили огромни транспарент: СВЕ ЗА ТАШТУ, који су касније поболи између америчке и руске заставе.

Мало су прошетали површином Мјесеца, а онда пошли даље.

Посјетили су све планете Сунчевог система, а за крај су оставили Марс.

Негдје у то вријеме хтио је да се јави ташти,

да је поздрави у директном пријеносу, али она је, кажу, баш тада пратила своју серију и тек отворила нову паклицу цигарета (што значи да је ни ручак не би помјерио док је не савлада).

Кад је коначно пао с Марса - прича ми пријатељ - десило се да падне баш у једну копродукцију турско-латиноамеричке серије.

Ваљда због његове потресне приче о жељи да задиви ташту, одмах су га ангажовали за главног глумца.

Серија је имала 146 епизода и он се појављује у свакој.

Глуми себе.

А ташта (тог главног глумца у серији) прати неку бескрајну ТВ серију и пуши цигарете.

Баш као и његова ташта.

Све је исто.

Његов задатак у серији састоји се у томе да спасава свијет који је у опасности од ширања прекомјерне количине дезодоранс мириса.

Серија носи назив ПОРОДИЦА МИРИСА-ВИЋ и прати једну трочлану породицу у којој су отац, мајка и кћерка.

Они су случајним одабиром одређени да рекламирају познату фабрику дезодоранса.

И с обзиром на то да од фабрике бесплатно добијају овај производ, они нијесу у стању да се контролишу, већ се свако мало шприцају реским мирисима.

И тако они, због претјеране употребе дезодоранса, упадају у разне комичне ситуације...

До трагедије која ће услиједити у 50-тој епизоди...

Послије свега, ташта је имала о чему да прича са њим. Бар тако је мислио. Кад оно...

Дивила се том глумцу, али га није препознала.

„Можда и не зна како изгледам“, чудио се мој пријатељ.

„Зна само да не пушим“, каже.

Није хтио да јој смета у праћењу серије о Џорџу.

Његова ташта се одушевљавала том временском чикици - лику из серије - који нигдје не иде без дезодоранса.

Чак ни на спавање!

Обуче пиџаму, добро се нашприца, а онда - у кревет.

И ником није јасно како осване жив без употребе гас-маске.

Кад спава у хотелу, по два спрата изнад и испод њега евакуишу се у сусједни хотел.

А чешће у сусједни град.

Зато он, гдје год да оде, прича како нема гужве.

Тачно знаш гдје гостује. Цијели град буде пуст. Ником није до гушења!

Код нас, подсјећа ме пријатељ, у кревету се дезодоранс користи једино на мртва човјека. И то онда када овај почне да се осјећа.

- Сјајан и комичан лик, понавља ташта и припаљује нову цигарету.

У наставку ће упознати и кћерку овог дезодоранс манијака.

Она и отац су браћа по дезодорансу.

Када она корача улицом, све што дише хвата заклон.

Незаштићене мачке и пси луталице падају у несвијест, послије чега се, махом, не буде.

Не помаже ни друштво за заштиту животиња.

Реклама је реклама.

Лако се дошло на идеју да се кућа Мирисавића користи и у војне сврхе.

Оно што је за њих ненаметљив мирис, за војску је био школски примјер хемијских отрова.

Али убрзо је за обуку регрута потражен безбједнији простор.

Серија, дакле, из комике нагло прелази у трагику, нарочито када преостали укућани проналазе беживотно тијело мајке у дневној соби. Са носом упртим према вентилационом отвору.

- Могу ли да припалим?

Први пут је скренуо таштин поглед са екрана. Гледала га је као некакво чудо:

- Зар ти пушиш, зете?!

- Да. Од јутрос.

Није могла да вјерује. Одмах му је наздравила својом цигаретом и од свег срца му понудила упаљач и пикслу!

- И серије пратим, наставио је мој пријатељ разговор са таштом.

- И серије?

- Да, некако су ми се увукле под кожу. Не могу

без њих.

- Стварно? Исти си као ја. Гледаш ли ову нову?

- Свакако.

- Одлична је, само не знам колико има епизода.

- 146, рекао је, каже, као из топа.

- Откуд знаш, нигдје не пише.

- То је информација са снимања.

Није га баш најбоље разумјела, али су прашили. По први пут су имали заједничку тему. Могли су, каже, сатима да разговарају о серијама и цигаретама. Да прате и конзумирају исте!

Нашли су се.

- Које цигарете пушиш?

- Бонд.

- Ја сам прешла на ове јаче...

И ту ће се наћи.

- У колико нам почиње серија?

- За неколико минута.

- Сјајно. Бива све узбудљивија.

- Да, да.

Ето...

Понекад вам је тако мало потребно да неког импресионирате.

Једна серија и пар цигарета.

БОГИЊЕ СУ ТУЂЕ ЖЕНЕ

Напустила ме је.

А била је моја богиња и све што иде уз то.
Једина жена на свијету.

Када је отишла мислио сам да ћу од силне потенцијалне енергије експлодирати или ће се планета распасти.

Већ сјутрадан са чуђењем сам могао да примијетим да се ништа битније није десило, што је, разумије се, наводило на сумњу у њене реалне квалитете.

Завирујем себе и споља и изнутра.

Као да је све у реду, само ми се срцу рана позљеђује стара.

С друге стране, мускулатура је остала више него кохерентна.

Налазим да је то, за сада, најважније.

Срце, душа и остали унутрашњи органи наћи ће већ своје мјесто.

Бар се надам.

Скочио сам на ноге лагане и прошетао градом.

Први пут соло, без ње.

Убрзо сам дошао до фрапантног закључка да улицама шета још жена.

Оно што ме је посебно изненадило – свака од њих има двије ноге. И све су дуге до земље.

Невјероватно, али истинито: двије руке не само да је имала моја женска, већ то, сада видим, посједују и све друге жене.

Нарочито ме је шокирала једна госпођица која има главу и на њој косу.

А тек што има лице и очи, то је већ посебна прича.

А онда су, наједном, све оне биле некако читаве.

Све од реда су имале и нос и уста.

По први пут сам на миру могао да закључим да све жене имају груди, а нарочито дупета.

Једва сам се смирио прихватајући чињеницу да је то општа појава.

Све су имале све.

Само што су ове имале и осмијех.

Код моје бивше то нијесам примијетио.

Је ли могуће да су друге имале нешто више од ње, од те моје несрећнице?!

Каква поражавајућа околност, богиње су биле неке туђе жене, а моја тек обична женка.

Не могу да схватим колико сам био преварен.

Поред толико бољих, био сам везан за њу, тако једноставну и свакодневну.

Њен одлазак ми је отворио очи.

Или просто, поред мене, она није могла да се произведе у богињу.

From Бeрaнa with love

Мрак је наша једина
свијетна тачка.

ГРАДСКИ КАУБОЈ И ДВА ИНДИЈАНЦА

Нико не зна одакле су се створили.

Један од двојице Индијанаца се и раније ту нешто мувао, али није био толико упадљив.

Углавном је, са оближње живинарске фарме, откупљивао пера за своју индијанску капу, а кажу да је њима често знао да шара зидове пећине, што су касније археолози протумачили као претечу зидних новина, а самим тим и новинарства.

Овај тихи Индијанац непрестано је пушио своју лулу мира, одакле долази и његово име.

У преводу са индијанског оно значи Облак Дима.

Други Индијанац ником није био познат, или је на раменима носио нечију туђу главу неколико бројева већу.

Био је задригао и изгледао као да је управо прогутао вола или какав други једногодишњи улов.

Ко зна колико је гладних могло да се засити само једним његовим оброком.

Ни са ким ништа није волио да дијели.

Био је познат и као сеоски Индијанац који до тада није силазио у град.

Најзанимљивији лик од њих тројице је, свакако, Каубој.

За разлику од Индијанаца, логично, он се другом неком молио богу.

У њему није било ни крвно зрнце индијанске крви, што му је давало реалну шансу да буде изабран за шерифа.

Прије него се дочепао пиштоља, кажу да је био толико непознат да је у сред бијела дана могао прошетати околином а да га нико не примијети.

Имао је неку своју рупу у којој је вијек проводио, на уштрб мишева које је отуда најурио.

Једног дана сунце је мало окаснило, створила се помрчина као пред олују, сијевнуло је неколико пута и све се промијенило.

Мјештани су се нашли као у неком паралелном свијету.

У њихово мјесто дошли су ниоткуд Каубој и та два Индијанца.

Све се муњевито десило као у неком кошмарном сну.

Ником није било јасно ко их је довео у град и како то да је баш овај непознати Каубој изабран за шерифа?

Још чудније, откуд Индијанци да му буду помоћници.

И док се народ чудио, ови, не само да су постајали главни, већ све главнији и главнији.

У почетку су били толико смијешни да је народ усхићено коментарисао како се одавно није боље забављао.

Каубој је био прави шерет.

Заиста.

Све што би рекао изазвало би смијех у народу.

Заиста.

А при том и Каубој и оба Индијанца били су мртви озбиљни.

„Какви глумци“, одушевљавао се народ, „баш добро што су међу нама. Имаћемо бесплатну забаву за цио живот“.

Али Каубој и два Индијанца уопште се нијесу шалили.

Они, заправо, нијесу ни знали за шалу.

Кад је то народ коначно схватио, било је касно.

Њих је, наиме, послао Велики Поглавица да од нашег малог земљишта направе велику пустињу, а напред ње – град.

Град који ће касније бити познат као Тексас.

Каубој и два Индијанца су посао схватили озбиљно па су већ истог дана почели са изградњом пустиње.

За довлачење пијеска прво је требало обезбиједити пругу и заобилазницу око мјеста гдје ће се подићи град.

Велики Поглавица, увијек спреман за обрачун код О.К. корала, био је задовољан њиховим ентузијазмом, пружао им је пуну подршку и штитио их од свих који би, евентуално, хтјели нешто друго.

Каубој и два Индијанца имали су трновит пут и није им било лако да дођу до пустиње каква се

од њих тражила.

За овај посао морали су да ангажују велики број истомишљеника, нарочито каубоја и Индијанаца из својих племена.

Њих су одмах поставили на свим важним ранчевима одакле могу да надгледају развој пустиње.

Па чак и да учествују у томе својом маштовитошћу.

Нема стазе, бунара, пашњака, колибе, нити једног квадратног центиметра земље гдје се нијесу могли створити услови за прављење пустиње.

Одмах се кренуло свом силом.

Ангажована је и приватна механизација, све кочије, рала и волови.

Да би пустиња заиста била пустиња, много шта је требало заравнати, да не кажемо, сравнити са земљом.

Али уз једну несебичну жртву, уз једну одлучност, у првом реду Каубоја и два Индијанца, затим њихових перјаница, као и све више надолазеће радне снаге из њихових племена (Сијукса и осталих Апача), посао око стварања пустиње ни у једном тренутку није доведен у питање.

Пустиња је била на дохват руке.

Свуда се могло препознати њено рађање.

Велики Поглавица је често обилазио радове, нарочито када је требало пресјећи врпцу за затварање многобројних успјешних фарми, ранчева и ергела јер је тај посао дуго већ био превазиђен.

Пустиња је била будућност овога краја.

Таква прилика се није смјела пропустити.

Оне који су мислили да све то само сањају,
нијесу ни будили.

Не воле они кад се неко буди.

Да се сања – може.

А од сањара им помоћ никад није ни треба-
ла.

Били су сигурни у свој кадар, а нарочито у
своју властиту интелигенцију.

Ником другом не би пошло за руком да тако
брзо и свуда око себе направи пустињу.

Они су као створени за такве послове.

Рекламни панои и билборди утркивали су се
да прикажу њихове подвиге.

Као и чувена табла на уласку у градски атар
која с поносом истиче: „На обронцима плодних
пашњака никла је модерна пустиња“.

Тексас се из пепела виноу у небо.

Посједује сва три објекта потребна за један
град.

Ту је шерифова канцеларија, банка и салун
Тегла.

И Каубоју и двојици Индијанаца град се из
прве допао.

Њихова слика и прилика.

Својих руку дјело.

Као признање за допринос у пустошењу сре-
дине, сеоском Индијанцу је у центру Тексаса
подигнут нови шатор, док је за оног градског
Индијанца, на већ постојећи шатор, подигнут
још један, трокрилни, са изгледом чардака ни на

небу ни на земљи.

Чудна и смијешна грађевина на овоме свијету.

Каубоју је било најтеже.

Толико је имао конака да често не би знао у којем је заноћио и поред које жене, јер је и у том погледу био кул.

Прави даса.

Клерк Гебл међу каубојима.

У оптицају су, углавном, биле двије скво. Старија Шејла и много млађа Шила.

Шила је била опасна цура због чега је ситна каубојштина дрхтала под њом док чисти и одржава тексашке коњушнице које су биле под њеном контролом.

Иако добри пријатељи и сарадници, знало се ко је шериф, а ко Индијанци.

Каубој је држао све узде у својим рукама, а ови су га поштовали до опчињености.

Морали су за сваку ситницу да га питају, а овај им је одобравао тек сваку стоту молбу.

Када је требало да шмркну нос, питали су за одобрење - већ да зину, то нијесу смјели.

У таквом амбијенту, мало по мало, Каубој је завладао цијелом пустињом, а не само градом Тексасом који је већ увелико постао његов приватни посјед.

Каубој је у град довлачио искључиво људство са своје фарме; регрутовао га у послушне каубоје, давао му ту и тамо покојег коња, а упошљавао га негдје на пробијању локалних пруга или

код себе у шерифовском офису.

Сви су радили. Најприје код њега, а онда за њега. Тако је имао материјала и могућности да свој посјед сваким даном увећава.

Гледано са историјског становишта, у Тексасу се из феудалног на пречац прешло у модерно робовласничко доба.

Каубој и два Индијанца наставили су да јашу. Као по обичају, на нивоу лука и стријеле. Чврсто вјерујући да их више ни рођене мајке не памте као обичне преријске гониче стоке.

По свој прилици, са њима ће нам пуно требати да стигнемо тамо гдје смо били прије стотину година.

У стара добра времена.

НАШЕ БАНДЕ У РИО ГРАНДЕ

Онда када од свега направе пустињу, шериф и његови помоћници из Тексаса уточиште налазе у Рио Гранде.

Рио Гранде је прихватилиште кримоса са цијелог Дивљег запада.

А нарочито са сјевера, од Тексаса града.

У Рио Гранде галопом по награду стижу сви који доспију на потјерницу.

Остављају и жене и дјецу.

Рио Гранде постаје њихова нова оаза лова (у мутном).

Због хорди дошљака које надиру са свих страна и немоћи да се одупру толикој најезди мамуза, лукова и стријела, вриједни фармери се лагано повлаче из града.

Моћни тексашки ренџери се у Рио Гранде разврставају у банде, а свака банда има свог шерифа којем се у потпуности покорава.

Шериф банде је увијек у праву.

Бог и Маниту су на небу, на земљи он!

Тексашани се, углавном, распоређују у два табора.

Али највише њих заврши под скуте Великог Поглавице, односно господара свих банди.

Доспјети дотле сан је сваког Тексашанина.

Кад се увуче у Рио Гранде, њему ништа не

мањка и нико му ништа не може.

Овдје је као у сигурној кући.

Велики Поглавица само констатује да је новајлија међу њима, организује му неки посао и смјештај, и то је то.

Велики Поглавица добро зна да су му револвераши, углавном, љеворуки, али га то не брине.

Важан је број.

А из Тексаса му редовно стиже оптимална квота.

То је идеална средина за фабриковање нијемих каубоја, сорте која или ћути или ништа не говори.

Брбљиви Тексашани од којих нијеси могао да дођеш до ријечи, у Рио Гранде немају шта да кажу.

Углавном чешљају покерицу и чекају своју загарантовану мјесечну апанажу.

Прихватају да је боље бити посљедњи у Рио Гранде, него први у Тексасу.

Брзо забораве сва обећања која дају свом народу напуштајући родну прерију.

Наставе да мисле само на себе и гледају да што не прозборе.

Није им то више Тексас гдје су могли свашта да блебећу и да остану живи.

У Рио Гранде би могла и једна једина ријеч да их убије.

Иоле вјештији гуслар би лако запјевао:

Сваки наш каубој што до себе држи,

*што непрестано и сваког у смрт гура,
на обарачу и од сјенке што био је бржи,
у Рио Гранде постаје само карикатура.*

Они више не забављају друге, као у Тексасу,
већ другима постају предмет забаве.

Идеални ликови за тајванску канасту.

Дугачак је био њихов пут да од кловна дођу
до кловна.

Ко би рекао да су између доспјели да буду и
шериф и његови помоћници.

То само Тексас може да поднесе.

ПИТОМА ВУКОЈЕБИНА

На локалним предсједничким изборима у Црној Месопотамији за градоначелника Факинвулфа изабран је господин Вулф. У почетку је дјеловао као јагње, али се испоставило да је, у ствари, ријеч о вуку у јагњећој кожи.

Одмах је заузео чврсте позиције (и опозиције). А онда се бацио на лијечење болесне Општине. Углавном ју је кљукао таблетама на које је ова алергична. Тако је болест – умјесто да јењава – још више букнула.

Није прихватао ничију помоћ убијеђен да својој Општини сам може највише да науди. И, заиста, Општина се врло брзо нашла пред стецајем. То је градоначелнику Вулфу савршено одговарало јер му је најлакше било такву да јаше.

Убрзо је постигао да се за све пита. Његови најближи сарадници били су само тастери које је користио кад треба нешто да му заврше или кад хоће мало да се забави.

Без његовог знања – а затим одобрења – није могло ништа да прође. Надгледао је све – од дјечјег вртића до старачког дома.

За упис у било коју школу, критеријум је градоначелник Вулф.

За свако могуће запошљавање на територији Општине, па чак и за рад са фекалијама, пита се градоначелник Вулф.

У комисији за пензије главни је градоначелник Вулф.

Да ли неком треба кров над главом процјењује градоначелник Вулф. Ко ме ће се и како расподијелити нови станови у свим зградама које постоје и које ће постојати, зна само градоначелник Вулф.

Кад треба да се појаве, а када да престану елементарне непогоде, одлучује градоначелник Вулф. Он затим одлучује и коме је нанесена материјална штета.

Пита се о свим уплатама, а нарочито о расподјелама.

Рођендани, женидбе, породи – није ничија ствар док не одобри градоначелник Вулф.

Не може се ући, а још мање изаћи из било које трговине без упоредних Вулфових папира преко којих се утврђује шта је лично он одобрио за куповину, а шта је без питања – на своју одговорност - купљено.

И велика нужда постала је ствар градоначелника Вулфа. Он најбоље зна коме се иде у ВЦ, а ко би то искористио против власти, односно против њега.

Сваким даном увећавају се листе ствари за које се треба њему – и ником другом – обратити.

Ако неко потегне питање дисања, и то ће под своје узети лично он – градоначелник Вулф. Тако ће моћи да контролише ко ће – и када – требати да дише.

О ЈЕДНОЈ НАГРАДИ

Члан 1

Награда „21. јул“ додјељује се сваке године на Дан општине. За Дан општине утврђује се исти датум, из пијетета према овом веома (не)битном признању.

Члан 2

Награда се састоји из повеље – обичног рециклираног комада хартије – и новчаног дијела, што је поента свега.

Члан 3

Награда се додјељује групи или појединцима који су дали значајан допринос у афирмацији града, иако је, на крају, ово најмање важно.

Члан 4

Правила о учешћу на конкурс доноси владајућа партија - нормално - и она су извршна, што је и познато.

Члан 5

Конкурс је јаван, али је гласање тајно и оно се - предпремијерно - обавља у просторијама владајуће партије.

Члан 6

По приспјелим приједлозима засиједа Извршни одбор владајуће партије и доноси одлуку о побједнику конкурса.

Члан 7

Послије одлуке о лауреату, на Скупштини се формира жири који ће да га изабере, односно да верификује одлуку владајуће партије.

Члан 8

Жири сачињава 13 чланова укључујући председника жирија. Компетенција није нужна. Шест чланова је из опозиционих партија, а само 7 из владајуће партије, тако је гласање неизвјесно јер увијек постоји могућност да се и неко из опозиције придружи гласовима седморице величанствених. Што се тиче грешке међу великом седморицом - она је искључена, баш као и њихови мозгови док, као хипнотисани, заокружују име за које су програмирани.

Члан 9

Програмирање седморице величанствених обавља се у просторијама владајуће партије најмање седам сати пред гласање жирија, а главни програмери су председник Општине и председник Општинског одбора владајуће партије.

Члан 10

Гласање је формално.

Члан 11

Налаже се свим општинским комисијама да се исти принцип гласања или одлучивања спроводи и у свим другим сегментима живота, а нарочито код запошљавања, додјеле станова и слично.

НАПОМЕНА: Наравно, ово је само фантазија једног просјечног грађанина Црне Месопотамије. Свака сличност са нашим личностима и догађајима, намјерна је.

ОГЛАС НА БАНДЕРИ

Поштовани грађани Факинвулфа, обраћа вам се ваше драго општинско величанство.

Као што знате, наш - али у критичним приликама – и ваш град, домаћин је 49-их јубиларних МОСИ-гара или краће, Међуопштинских Олимпијских (читај: омладинских) Спортских Игара.

Игре ће трајати пет дугих и тешких дана уз учешће око 2000 спортиста који ће – сви до једнога – наћи за сходно да се у нечем такмиче.

Како град Факинвулф нема спортских терена, ово представља додатни проблем. Ко се надао да ће спортистима и то бити потребно.

С тим у вези, моле се сви они који код куће имају свој приручни или било какав други терен, да нам се јаве како бисмо код њега организовали неку од безброј дисциплина, а он ће нам то касније уредно платити.

Будите сами наш мајстор.

Ако неко има стан у граду у којем се може поставити мета, ето терена за пикадо, умјесто стрелаштва.

Ако неко има кућно двориште, оно је као створено за кликере, умјесто фудбала.

Кошарка? Канта за ђубре је више него идеалан кош!

Што се рукомета тиче, свака канцеларија

је широм отворена. Ту и иначе тренирамо овај спорт кроз међусобно хватање рукама за гушу.

За тенис могу да послуже терасе двије паралелне зграде, а улица између њих – замишљена мрежа.

Скок у даљ са једне зграде на другу, а скок увис у било чији стан у приземљу.

За оне амбициозније скок увис би могао да се помјери на први спрат, односно, други.

А скок с мотком с доскоком на трећи спрат или нечији кров.

Бацање кугле у ковачници, а дискова у некој од аутомеханичарских или ДВД радњи.

Потезање конопа заживјело би у било ком вешерају.

Простор за трчање на 100 и 200 метара могао би да задовољи сваки наш кадровски стан.

За маратон од 42 километра је најлакше.

Овдје бих лично могао да се укључим уступањем једог свог мањег посједа који би у потпуности одговарао траженој дужини.

И то да се не оптрчи цио, већ само пола.

Ако смо све то обезбиједили, проглашавам МОСИ-гре отвореним.

ТРЕБА ПОЗВАТИ ХОЛИВУД

На индустријском комплексу наше општине међу првоизграђеним објектима је Фабрика за производњу папира.

То је било онда када се радило.

Сада смо очевици свега што, мање-више, не ради.

Фабрика је постала руина коју нико из онога времена не би препознао.

С друге стране, ми из овога времена је памти-мо само као гомилу непотребног отпада.

Између онога и овога времена за Фабрику је постојало и неко међувријеме, познато по томе што је тада из ње (и око ње) разносио ко је шта стигао.

Ако нешто није могло да се изнесе кроз врата, могло је кроз рупу у зиду која би се специјално бушила према габаритима онога што се упртило.

Није се закидало на рупама које су биле више него комотне да се туда провуче шта вам год падне на памет: огромни писаћи сто, електромотор, генератор или нешто колосалније.

То међувријеме је трајало најкраће, али се у њему постигло највише.

Када је „на сигурно“ смјештен и посљедњи фабрички артикал, дошло је до затишја. Као у

пустињи након проласка каквог распусног каравана.

Данас је актуелан приједлог да се ту направи бизнис зона, што би, имајући искуства из прошлости, било сасвим сулудо.

И гдје смјестити отпад величине и изгледа једног већег кварта послјије разорног земљотреса.

Зар није боље да ништа не радимо и само узмемо лову.

Каква идеална комбинација! Да не радимо - томе смо вични, а да узмемо лову то је више него кул.

Треба само позвати Холивуд и - готово.

Они би сигурно тај простор узели под закуп.

Без икаквих преправки имали би савршену сценографију за филмове катастрофе.

Не би им требали специјални ефекти чак ни у постпродукцији!

Одрадити нешто крупно без икаквих преправки и улагања, Американци би само могли да кажу - то је оно право (а није цоца-цола).

Ко би рекао да би баш код нас могли да остваре свој амерички сан.

Затим би та - сада већ - холивудска бизнис зона могла да се прошири и на читав наш град, који, такође, подсјећа на Фабрику, односно рувину.

И то сваким даном све више.

Потребно је само позвати Холивуд.

ПРИЧАМ
ТІ ПРИЧУ

САДРЖАЈ

ИЗБАВИТЕ МЕ ОДАВДЕ

ПРОДУЖИ ДАЉЕ-----	7
МОЈ КРИТИЧАР-----	9
МОЈ МАЈСТОР-----	12
ПРВИ РАДНИ ДАН-----	16
СЛАВНИ ПИСАЦ-----	21
МАПЕТ ШОУ-----	24
ЕТНО МОРЕ-----	26
У ПОТРАЗИ ЗА ИЗГУБЉЕНОМ ОПШТИНОМ-----	29
КАД БУДЕМ НАЈМЛАЂИ-----	31
КАО У ПРИЧИ-----	33
ЈА КАНДИДАТ-----	36
ИЗБАВИТЕ МЕ ОДАВДЕ-----	39
БИЛО КО ДРУГИ-----	42
УЉЕЗ-----	45
СПОНЗОР-----	46
СИГУРНО САМ МРТАВ-----	48

МУДРАЦИ И ЊИХОВИ ОБОЖАВАОЦИ

НА ШТЕТУ-----	53
ПРЕМИЈЕР НАШ НАСУШНИ-----	54
СКУПШТИНСКА ЛУТРИЈА-----	56
КАВЕЗ СЛОБОДНИХ МАЈМУНА-----	59
МУДРАЦИ И ЊИХОВИ ОБОЖАВАОЦИ-----	61
СКУПШТИНА У ГРАНД ПАРАДИ-----	65
НИЈЕ ОН ТАКАВ-----	67
ВЛАДИНИ ЧАРОБНИ ПАТЕНТИ-----	69

МИНИСТАРСТВО ЗА	
ЛОШЕ ОДНОСЕ СА ГРАЂАНИМА-----	72
РОДНИЈЕВ ИДЕНТИТЕТ-----	73

ИСТРАГА ЈЕ У ТОКУ

АД АКТА-----	81
ИСТРАГА ЈЕ У ТОКУ-----	85
ГОСПОН И МУЧЕНИЦА-----	87
ЗАШТО НЕ УМИРУ ПОЛИТИЧАРИ-----	89
ИЗАБРАНИ ЛЈЕКАР-----	91
ЕТНО СЕЛО-----	94
ГУБЉЕЊЕ ЧАСТИ-----	97
ПЈЕСМА-----	99
САМ СВОЈ ДОКТОР-----	100

СВЕМИРСКИ ДНЕВНИК, 4218.

ЗАБРАЊЕНО ПУШЕЊЕ-----	105
ФИКТИ ЖИКИЦА-----	108
КИШОБРАН-----	110
НЕСМОТРЕНА ЕВОЛУЦИЈА-----	114
ТАЈНО ГЛАСАЊЕ-----	116
КОЛИКО ПАРА, ТОЛИКО МУЗИКЕ-----	118
ПАРТИЈА НЕЗНАНЕ ПЛАНЕТЕ-----	120
ОДГОВОРНИ ДИРЕКТОР-----	122
СВЕМИРСКИ ДНЕВНИК, 4218.-----	124

НЕКЕ ДРУГЕ ЖЕНЕ

МИРМИНА СЛИКА У МЕНИ-----	129
ЛИКЕР КРУШКОВАЦ-----	131
БИЛО ЈЕ ЛУДО-----	133

ЖЕНЕ ЖАБЕ-----	135
НЕКЕ ДРУГЕ ЖЕНЕ-----	137
ТВ СЕРИЈА И ПАР ЦИГАРЕТА-----	140
БОГИЊЕ СУ ТУЂЕ ЖЕНЕ-----	147

FROM БЕРАНА WITH LOVE

ГРАДСКИ КАУБОЈ И ДВА ИНДИЈАНЦА-----	151
НАШЕ БАНДЕ У РИО ГРАНДЕ-----	158
ПИТОМА ВУКОЈЕБИНА-----	161
О ЈЕДНОЈ НАГРАДИ-----	163
ОГЛАС НА БАНДЕРИ-----	166
ТРЕБА ПОЗВАТИ ХОЛИВУД-----	168

Перица Јокић
ПРИЧАМ ТИ ПРИЧУ

Издавач
УДРУЖЕЊЕ БАЛКАНСКИХ
САТИРИЧАРА СРБИЈЕ „ЈЕЖ“

За издавача
Радивоје Бојичић

Илустрације
Перица Јокић

Рецензенти
Матија Бећковић
Душан Ковачевић
Радивоје Бојичић

Лектор и коректор
Маја Јокић

Слог
Борис Боричић

Штампа
Пегаз, Б.Поље

Тираж
500

Штампање књиге помогли
Општина Андријевица
ЈУОШ „Бајо Јојић“ – Андријевица
ЈУ Дјечји вртић „Радмила Недић“ – Беране
ЈУСМШ „Др Бранко Зоговић“ – Беране

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821 . 163 . 41 - 7

ЈОКИЋ, Перица, 1962 -

Причам ти причу : апсурд, хумор и сатира /
Перица Јокић ; илустрације аутор. - Београд :
Удружење балканских сатиричара Србије Јеж,
2013 (Бијело Поље : "Пегаз") . - 176 стр. :
илустр. ; 21 см. - (Библиотека Апсурд)

На насл. стр. : Ошишани јеж. - Тираж 500.

ISBN 978-86-84169-65-7

COBISS . SR-ID 197899788

Перица Јокић, професор књижевности, сатиричар, прозни и драмски писац, рођен је 1962. Објавио је пет књига *ПАМЕТНИЈИ ПОПУШТА* (1996), *афоризми, карикатуре ТИ СИ МОЈ ГЕНИЈЕ* (1996), *роман у балади ДОРУЧАК ЗА ЕМУ* (1997), *драма ТАЧНО У ПОДНЕ* (1998), *антологија радио афоризма ЛИФТ* (1999), *драма*

Рецензенти:

Милован Илић Минимакс, Бора Ђорђевић, Матија Бећковић, Гордан Михаић, Дејан Патаковић, Петар Поповић, Момо Капор, Душан Ковачевић и Радивоје Бојичић.

Заступљен је у свим важнијим антологијама афоризама: *50 година српског афоризма* (приређивач Витимир Теофиловић), *Ко је ко у нашем хумору, сатири и карикатури* (приређивач Милован Вржина), *Зборник првог фестивала афористичара Југославије и Антологија свјетског афоризма* (приређивач Љубиша Михајловић), *Бисери балканског афоризма* (приређивач Васил Толевски), *Мудрост Европе* (изашло у Москви, приређивач А. Шојхер), *Антологија ex Yi афоризама* (МаксМинус), *Алманах сатиричара Афотека* (приређивачи В.Миленковић, М.Стошић и Г.Радосављевић)...

Афоризми Перице Јокића превођени су на руски, енглески, словеначки и македонски језик.

Драмом „Лифт“, на анонимном конкурс Телевизије Црне Горе, осваја откупну награду.

Причом „Етно море“ осваја прву награду за најбољу сатиричну причу на Нушићијади 2012 у Ивањици.

За популаризацију ТУП-ТУП-а двоструки је добитник Минимаксове кравате.

Живи у Беранама.

Занимљиве интернет странице:

<http://www.youtube.com/watch?v=3-oUcMKjG14>

<http://www.aforizmi.org/etna/etna107/etna16.htm>

<http://www.youtube.com/watch?v=fQ1xwjJx4pM>

http://www.youtube.com/watch?v=bU_2OD4dZP8

Перица Јокић не би погрешно и да је уместо ПРИЧАМ ТИ ПРИЧУ свој нови рукопис насловио ПЕРИЧЕНИ ЗАКОНИ.

Наиме, држећи се свог књижевног законодавства Перица Јокић није губио време и празнословнио већ од прве речи прешао на ствар хватајући се у коштац са мраком као једином светлом тачком, мраком који је најзаслужнији што нисмо остали невидљиви, мраком који виде они који нису слепи.

Култивисана реч даровитог и духовитог Перице Јокића чека издавача кога још нема.

Са своје стране бих сваком издавачу препоручио да објави овај рукопис знајући да би више добио него уложио.

Ако бисмо судили само по новом рукопису Перице Јокића из Берана лако бисмо закључили и „да тој вароши нема мане!”

Матија Бећковић

Већ својим првим рукописом, који сам имао прилике да препоручим за штампу, Перица Јокић је с неочекиване стране бануо у наш књижевни живот.

Са новим рукописом ПРИЧАМ ТИ ПРИЧУ Перица Јокић из Берана, поново доказује да ни њему нема мане!

Душан Ковачевић

О књизи Перице Јокића „Причам ти причу“, веома похвално изразила су се двојица академика: Матија Бећковић и Душан Ковачевић.

Додати нешто ономе што је рекао академик Бећковић, или одузети нешто ономе што је рекао академик Ковачевић било би више–мање неумесно. Захваљујући на указаном поверењу да се међу рецензентима појави и моја маленкост, сматрам да је мени у овој књизи ипак место изван корица и да се сасвим добро осећам и као један од њених читалаца.

А ако ме неко буде питао како су ми се свиделе приче Перице Јокића, ја ћу му у брк рећи да сам их читао са великим задовољством.

Радивоје Бојчић